

«İstanbul'a bir Amerikan filosu geldi...»

Dostluk gösterisi!

EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA

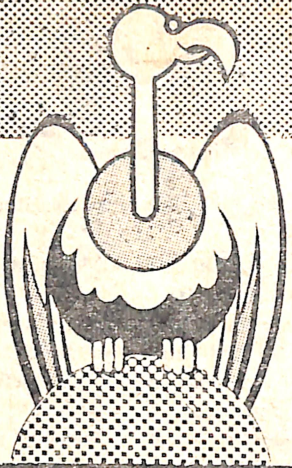
TÜRKİYE

BANKASI

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 40
3 Mayıs 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İki İnönü!

KİM derdi ki, hastalara tedavi dövizi vermeyen İnönü Hükûmeti hacı adaylarına seyahat dövizi verecek?

Verirrrr!.. Menderes iktidarına selâm vermeyen İsmet Paşamızın koalisyon uğruna vermiyeceği şey yoktur: Hacı dövizinden tutunuz da toprak ağaları yolluğuna kadar!

Geçen gün, Meclis koridorunda konuşan biri A.P. li, biri C.H.P. li iki mebustan birincisine —haydi adını da söyleyiverelim— Cavid Oral'a, sayın Başbakan ne vermiş biliyor musunuz?.. Cân-u gönülden bir öpücük!.. İkincisine de —haydi onun da adını söyleyiverelim— Muzaffer Canbulat'a ne vermemiş biliyor musunuz?.. Bir selâm, kuru bir selâmcık, bir günaydın, bir merhaba... Yahut koalisyonun sağ kanadını sevindirmek için bir esselâmü aleyküm!..

Eeee, böyle büyük oyunlara bizim küçük aklımız ermez... Bunlar yüksek politika!

Ne ise efendim, şimdi hacı adaylarımız, bir elde doksan dokuzlu plâstik tesbih, öbür elde içi abdest suyu dolu Göksu testisi, ya Galata rıhtımından denize açılıyorlar, ya uçak alanından havaya!

Nasıl olsa Medine-i münevvere'de ve Mekke-i mükerreme'de bütün günahlardan sıyrılıp anadan yeni doğmuş çocuk misali mâsum olacakları için Merkez Bankasındaki güzel kıza, gider ayak, dâvetçi gözlerle bakmakta beis görmüyorlar... Yedinci kat göğe çıkınca hosteslere kaç kere gusül abdesti aldırtacak niyetlerle bakacaklarını ise ancak Tanrı bilir!

Herif köşe başında gelene geçene debelleş oluyormuş:

— Allah rızası için bir sadaka... Hacca gideceğim... Sevaptır!

Lâfını esirgemez bir yolcu:

— Ayol, demiş, fukaraya Hac caiz değildir...

Ama dilenci zorlu.. Alacaklı sesiyle dayatmış:

— Efendi, efendi... Ben senden nasihat değil, Allah rızası için bir kaç lira muavenet istiyorum!

Şimdi biz de, bir yandan hacı adaylarına döviz dağıtırken, bir yandan da dünya haritasında ne kadar adı belirli zengin varsa, elimizi uzatmış, avucumuzu açmış, goygoycu pişkinliğiyle, arpa, buğday, pirinç, para, gönüllerinden ne koparsa istiyoruz!

Biz sanıyorduk ki, Amerika yardımiyle yalnız yol yapılır, mektep yapılır, hastahane yapılır, liman yapılır, baraj yapılır, fabrika yapılır... Meğer asıl önemlisi, Kâbe'ye gidilir, cennet-i âlâ'da köşk yapılırmış!

Eeeeh, Allah ikisine de hak dini kısmet etsin, Mister Kennedy'ye ve kedi güzeli zarif eşine de bunun sevabı vardır elbet!

Cumhuriyet Halk Partisinin Ata yadigârı meşhur altı okundan, kırıla, döküle kaç tane kaldı, pek bilmiyorum. Eğer «Lâiklik» hâlâ duruyorsa, başına mutlaka bir «hacı» ilâve etmelidir artık: Hele seçimlerde, hacı lâik epi oy toplar!

Hey gidi C.H.P. heeey.. Neydin, ne oldun?.. Atatürk, Anıt Kabirde bir an dirilip de sayın Cemal Gürsel'in Başbakanı İnönü'yü bu durumunda bir görse:

«— Benim Başvekilim İsmet Paşa bu mu?..» diye bir çığlık atar ve kahrından bir daha ölürdü!

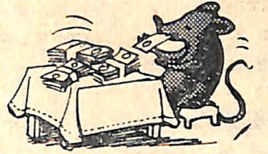
Yusuf Ziya ORTAÇ

Politikacı — Ne olursun, bir tekme daha vur!

Sıçan kadar olamadık!

Naci Sadullah

ALLAH aşkınıza, gazetelerimize «Akhisar» dan verildiği bildirilen şu havadise bakınız: «Mustafa Akçınar'ın, ailesinden saklamak üzere gece yastığının altına koyduğu 5000 liranın iki binini bir fare yemiştir!...»

★

Ben, yakınlarım arasında hovarda bir vatandaş olarak tanındığım halde, bütün hayatımda bir gecede iki bin lira yediğimi hiç hatırlamıyorum!

Mademki bir kere yemiş, artık hayvana:

«— Helâl olsun!» demekten ve bu suretle yiğitliğin bizde kalmasını sağlamaya çabalamaktan başka hangi çaremiz var?

Kedi olmadığımz için, sıçanı tevkif edemeyiz!

Bizim polisler, onun girdiği deliklere sığmaz...

Binaenaleyh, - bu binaenaleyh kelimesini de bizim Yusuf Ziya Ortaç beğenmez, - fakat binaenaleyh, iki bin lirayı bir gecede haklayan o fare, hırsızlığı kitaba uydurmasını bilen diğer bütün sıçanlar gibi, yediğiyle kalacak demektir!

Tıpkı filân, falan, yahut da falan filân gibi!

Bu falanların, filânların adreslerini yazmıyorum!

Çünkü tıpkı iki bin lirayı yeyip deliğine sıvışan sıçanlar gibidir bunlar: Adreslerini bilirsiniz ama tutamazsınız!..

★

Rüya, hep bildiğiniz gibi, insanların çok düşündükleri şeyleri, adına suur altı dediğimiz uyku perdesinde seyretmeleri demek!

Ben de dün gece uykuya, bir gecede iki bin lira yiyen o sıçanı düşüne düşüne dalmışım.

Mübarek hayvan, ne hovarda sıçanmış değil mi?

İki bin lira bu... Bir gecede..... Acaba nasıl yemiş?

Özcan Tekgül'e mi gitmiş?

Zeki Müren'e mi gitmiş?

Yoksa ikisini birden huzuruna mı çağırmış?

Diye düşüne düşüne uykuya dalınca, hovarda sıçan rüyama girdi!

Geçmiş karşıma oturuyor. Gözlerime fena fena bakıyor...

Bir gecede iki bin lirayı yiyen, beni haydi haydi yer!

Bu yüzden, bana ilişmesin diye, sıçana yağcılık etmek zorunda kaldım:

— «Hoşgeldiniz «Miki-Mavz» hazretleri!» dedim.

«Öyle alttan alarak, politikacı numarası yapıp, boşuna benim öfkemi yatıştırmaya çabalama!» dedi. «Ben size çok kızgınım!..» dedi. «Sizin gazeteler, benim haysiyetime neşren hakaret ettiler!» dedi. «Sanki ne olmuş ben bir gecede iki bin lira yemişsem!» dedi. «Benim girdiğim yastığın altında tam «5000» lira vardı. Ben bunun «2000» lirasını yedim, üç bin lirasına dokunmadım. Hırsızlığın bu kadar namuskâranesini sizin hangi hırsızınız gösteriyor?» dedi!

Doğrusu, ben rüyamda fena halde korkmuşum!

Sıçan, gözlerime bildiğimiz sıçanlardan kat kat büyük görünüyor. Ortalıkta kedi de yok! Bu yüzden ben çaresiz:

«— Haklısınız sayın Miki-Mavz!» diyerek, aşağıdan aldım.

O fena halde öfkelenmiş görünüyordu.

— «Ne olmuş sanki bir gecede iki bin lira yemişsem?..» dedi! «Filânca yemedi mi?..» dedi.

— «Yedi efendim!» dedim.

— «Ya falanca?..» dedi.

Çaresiz:

— «O da yedi efendim!» dedim.

— «Öyleyse bir gececik de benim yememi neden çok görüyorsunuz?..» dedi.

— «Görmüyoruz... Size az bile!..» dedim.

— «Öyleyse bu tavzihimin, basın kanununun bildiğiniz maddesi gereğince, «Akbaba» nın ilk çıkacak sayısında yayınlanmasını istiyorum!» dedi.

«Akbaba» nın bu tavzihi basıp basmıyacağını düşünmeden:

— «Baş üstüne!» yi bastırdım.

Fakat beni kolay kolay rahat bırakmak niyetinde olmadığı anlaşılan sıçan, - yahut da «sosyetik» ismi ile fare - olduğu yerden, tehditkâr bir eda ile bana biraz daha yaklaşarak sordu:

— «Zibidi bir yazar olduğun halde, sen bile iki bin lira yemez misin?»

— «Bir gecede mi efendim?»

— «Bir gecede, veya bir senede: 2000 lira yemez misin?»

— «Bir senede yerim efendim...»

— «Yersin ha?»

Bu suali sorarken o kadar tuhaf bakıyordu ki, üzerime saldırmamasını sağlamak için nasıl bir karşılık vermem gerektiğini kestirmekte zorluk çektim.

— «Bilmem efendim... şey... yâni demek istiyorum ki!..»

Fakat ben bu kelimeleri kekelerken sıçan birdenbire katıla katıla gülmeye koyuldu.

Bir sıçan kahkahasını ilk defa duyuyordum. Fakat buna rağmen hiç yadırgamadım. Zira tıpkı bildiğim zâlim insanlarınkine benziyordu:

— «Yersin ha?...»

— «Yerim efendim ama, arzettiğim gibi, bir gecede değil, bir senede!..» diyecek oldum.

O, bakışları pek çok insanlarınkinden kat kat anlayışlı görünen yuvarlak, parlak gözlerinden yaşlar akarak katıla katıla gülmeye devam ediyordu:

— «Yersin ha?..»

Ben artık ne diyeceğimi şaşırmıştım.

— «Yeriz!» dedik, gülüyor hayvan.

— «Yemeyiz!» desek olmaz. Zira bir defa: «yeriz!» demiş bulunduk. Çaresiz:

— «Yer gibi oluyoruz efendim!» dedim.

Sıçan, kahkakasını kesip gözlerime dik dik baktı:

— «Yersin ha?.. Yer gibi olursun ha?.. Hey gidi koca budala hey.... Söyle bana bakalım: aybaşı gelince ne yaparsın?»

— «Şüphesiz evvelâ ev kirasını veririm efendim.»

— «Verirsin...»

— «Evet, veririm!»

— «Yani yemezsin, verirsin....»

— «Evet yemem, veririm efendim.»

— «Sonra ne verirsin?»

— «Havagazı, elektrik parası veririm efendim...»

— «Verirsin...»

— «Evet, veririm....»»

— «Yani yemezsin, verirsin....»

— Evet, veririm efendim...»

— «Sonra ne verirsin?»

— «Su parası....»

— «Sonra?»

— «Kapıcı aylığı....»

— «Sonra?»

— Sonra bekçi...

— «Sonra?»

— «Telefon gelir efendim...»

— «Sonra?»

— «Tabii bakkal, kasap filân...»

— «Yani verirsin... Hep verirsin değil mi?»

— «Evet veririm efendim....» »

— «O halde, neden: «Yerim!» diyorsun a sersem? beni kahkadan katıltmak için mi sen parayı yemezsin; çünkü vermekten yemeye vakit bulamazsın... Halbuki ben yedim!.»

— «Âfiyet olsun efendim....»

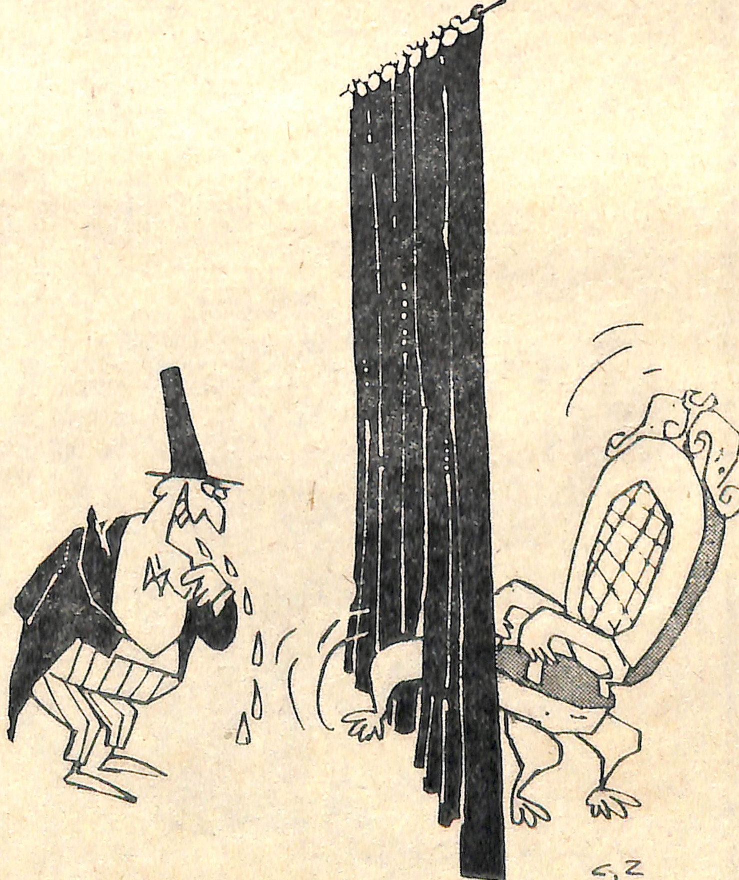
— «Sen hayır dua etsen de, etmesen de, ben âfiyetle yerim: çünkü bende ev kirası yok... Havagazı, elektrik masrafı yok. Hülâsa, senin gece gündüz para yiyorum zannederek katlandıklarına benzer hiç bir masrafım yok... Bunun içindir ki, parayı ancak ben yiyebilirim!..

Doğrusu, sıçanın bu sözlerini büsbütün haksız bulamadığım için ister istemez tasdik ettim:

— «Doğru söylüyorsunuz efendim: Biz sizin kadar olamayız!..»

Sıçan filozofça gülümsedi:

— «Hah şöyle dedi. Haddini bilerek konuş... Ben de giderayak, bu terbiyeli davranışına karşılık sana bir avuntu vereyim: «Benim gibi para yiyemediğine hiç eseflenme.... Gerçi ben bir matah zannederek yedim ama, bin defa pişman oldum. Pis şey çünkü... Leş gibi!... Balık kokuyor, balık değil!.. Et kokuyor, et değil!.. Yağ kokuyor, yağ değil!.. Losyon kokuyor, kadın değil!.. Velhasıl ben hayatımda, bundan daha pis, bundan daha tatsız hiç bir şey yemedim. Midem bulandı. Bir daha ağzıma koymamaya yemin ettim... O kadar pis şeyleri yastıklarınızın altına koyduğunuz için, koynunuzda taşıdığınız için, o mendebur uğruna birbirinizi yedi-

YAZISIZ

ğiniz için siz insanlardan iğrendim! Kuburundan bir daha çıkıp da aranıza karışırsam, karşıma dünyanın en azgın kedisi çıksın!..»

★

Uyanmadan evvel sıçandan dinlediğim son sözler bunlar oldu: Benim için artık, sıçanın tiksindiği para uğrunda dövüşen insanın hayatı başlamış oluyordu!

Çaresiz kalkıp çalışmaya koyuldum:

Zira başka ne yaparsınız? İnsan, sıçan kadar olamamanın kahrına kapılıp kalemi elde bıraksa, Allah esirgesin, sıçandan da beter olmaz mı?..

Naci Sadullah DANİŞ

Louis'ler!

Şehzade, şımarık, cahil ve üstelik şairmiş de... Olgun ve akıllı lâlası, bütün dikkatini, bütün zekâsını, şehzadesinin yanlışlarını düzeltmeye, saçmalarını örtbas etmeye harcarmış...

Kalabalık bir mecliste, şımarık şehzade:

— Aman, aman, demiş... İlham geldi... Şiir söyliyeceğim!

Şairler, âlimler dikkat kesilmişler şehzade ne buyuracak diye...

Beklenen şiir doğmuş:

— «Bir ok attım, kebap oldu!»

Lâla, gülümsemeleri önleyen bir ciddilikle izah etmiş:

— Ne mısrâ, ne mısrâ!.. Koca bir âlem!.. Bir ok attım, kebap oldu!.. Yâni, ok bir taşa çarptı, bu sert çarpıştan kıvılcımlar çıktı.. Çıkan kıvılcımlar çalıları, çırpıları tutuşturdu ve alevler, etrafta otlayan kuzuları kebap etti!

Ama şehzade susar mı?.. Bir daha:

— Aman, aman, demiş, ilham geldi.. Şiir söyliyeceğim!

Ve söylemiş:

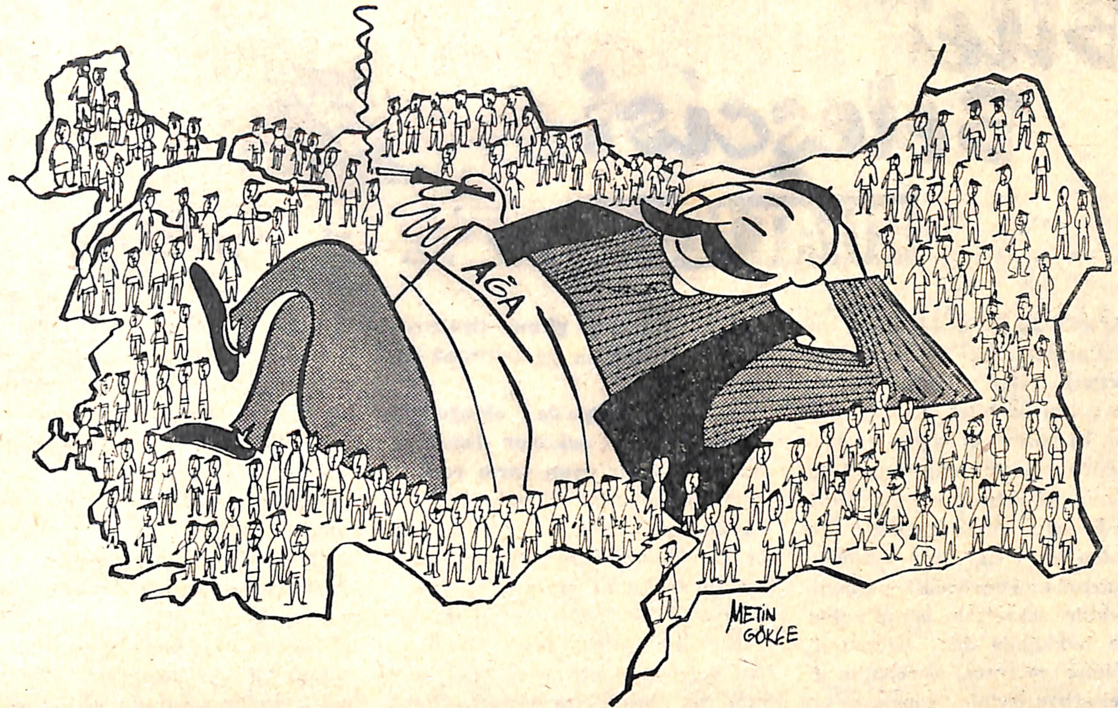
— «Bir ok attım, zerde oldu!»

Meclistekiler, bakalım ne buyuracak diye lâlanın yüzüne bakınca, artık sabrı tükenen zeki ihtiyar öfkeyle yerinden kalkmış:

— Yoook, demiş, artık buna ben de mâna veremem!..

Galiba Adalet Partisi Genel Başkanı Gümüşpala'nın da böyle bir lâlası var.. Var ama, bu sefer On Altıncı Louis yerine, sayın lider On dördüncü Louis deyince, şüphelerin üstüne yöneltti̇ğini gören Paşanın yeni akıl hocası Cevdet Perin feryadı bastı:

— Vallahi bunu ben öğretmedim!

Ağa — Allah bir daha köyümden ayırmasın!

Aman aman gül fidan!

Çok partili siyasi hayatın, ideal demokrasi sanıldığı 1945 ten bu yana, Türkiye'nin hiçbir ana meselesinin çözülememiş olmasını yadırgamamalı. Dikkat ederseniz, o tarihten beri gelmiş geçmiş bütün politikacılar, sanki aynı torna tezgâhından çıkmış seri imalâttır: Düşünceler aynı, kaygular aynı, hırslar aynı! Türkiye bugünkü durumuna onların elbirliğiyle geldi!

17 yıllık çok partili hayat için de, ikbal devrini yaşıyan derebeylikle savaşmak, topraksız köylüyü toprak sahibi etmek, böylelikle bir üretim seferberliğine girişmek, büyük halk yığınlarının yoksulluklarına çare ler aramak, halk eğitimini topyekûn ele almak, işçi haklarını ve sosyal adaleti sağlamak, vergi adaletsizliğini gidermek, hasılı Türkiye'nin ekonomik ve sosyal kalkınmasını sağlıyacak çarelere el atmak, kimsenin aklına bile gelmemiştir.

Bugün Türkiye'de başlıyan ve gittikçe geniş alanlara yayılan bir düşünce devriminin varlığından habersiz politikacı, kendi hükûmetinin seçtiği memleketçi, halkçı, insancı politikayı bile görmez olmuş, kulağının arkasına karanfil takarak, bulutların üstünde yâlel çekmektedir.

Bana bu sözleri söyleten sebep, geçenlerde Parlâmento kürsülerinde de kendini gösterdi.

Bilmem ne ilinin Milletvekili bilmem ne, bilmem ne gazetesinin açtığı cinsiyet anketinin so-

rularını gördüğü zaman uyuyamamış. Dehşetten çeneleri zangırdamıya başlamış. Yüreği serçe kuşunun kuyruğu gibi titremiş. Boğazına ayva tıkanır gibi olmuş. Beynine hamam böcekleri üşüşmüş. Barsaklarında solucanlar twist yapmış. Yani bir sürü mış, mış... Bu, Millet Meclisimizde oluyor...

Öte yandan Senato'da bir başka bay çıkıyor:

«— Efendim, diyor, falanca mecmuadaki açık saçık resimleri gördünüz mü?.. Bir tanesi şöyle yatmış.. Bir tanesi bilmem neresini meydana çıkarmış.. Bir tanesi yastığın üstünde bel vermiş.. Bir tanesi yatağın kenarında göbek çukurunu açmış.. Bir tanesi süt nahiyelerini üryan kılmış!..» Yani yine bir sürü mış, mış!

Sizin anlıyacağınız, ahlâk elden gitmiş!..

Karaborsacı seni beni soyarken, celebi, kabzımalı halkı soyarken, soysuz tüccar vergi kaçırıp Devleti soyarken, Toprak Ağası esir gibi çalıştırdığı köylüyü soyarken, güçlü güçsüzü soyarken ahlâk elden gitmiyor da, falanca derginin fotoğrafçısı Elefteriya'nın bacağını soyarken ahlâk elden gidiyor. Böyle ahlâka uğurlar olsun be arkadaşım!

Ey hesap uzmanları!..

Varın hesap edin bakalım, bu mış mışların 450 kişilik Millet Meclisi'ne, 150 kişilik Senato'ya, yarım saatlik maliyeti nedir?..

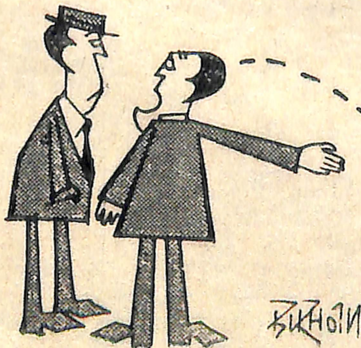
Beyler, Türkiye hizmet bekliyor, hizmet.. Boş lâkırdı değil.. Bu memleket, medeniyetçilik, insanlık yolunda virajı dönmüştür. Bundan haberiniz yok mu hâlâ?..

Bir Albay vardı tanıdığım... Yaman satranç oynardı. Onunla başa çıkamadığımız için, biz arkadaşlar, kendi aramızda oynardık. O da gelir, tepemizden seyrederdi oyunu...

Ben zor duruma düşünce, başımı ellerimin arasına alır, düşünceye dalardım. Hariçten gazel okumak yasak olduğu için, Albay da oyuna karışamaz, yalnız kritik bir duruma doğru gittiğimi haber vermek için, omuzumdan, bir mırıltı halinde şarkı söylemiye başlardı:

Aman aman Gülfidan!..
Uyan uykudan, uyan!..

Adnan Veli

— Ne karışık adam, sağcı mı, solcu mu belli değil!

Bilet Beleşcisi

RIFAT ILGAZ

GAZETECİLİĞİN avantalı taraflarından biri de, tiyatro biletleri.... Her tiyatro, gazetesine göre, beş on bilet gönderir. Bu biletlere ya patron el koyar, ya idare müdürü, ya da sekreter... Kim el koyarsa, el altından şuna buna dağıtmak artık onun hakkıdır. Bu biletlerden bir çifti, idare müdürünün apartıman komşusuna da hediye edilebilir, sekreterin hesap açtığı mahalle bakkalına da.... Bunun önüne kimse geçemez. Gazetenin tiyatro eleştirmelerini yapan arkadaşın, çoğu zaman açıkta kaldığı bile olur.

Hele bizim patron bir türlü kıyamaz elinden çıkarmağa. Gelen biletleri sıkı sıkı kilitler çekmecesine. Öylesine kilitler ki, gün geçer, yandığı bile olur. Bu biletler, bizim patronun geçer akçesidir. Tapu dairesinde takılıp kalmış bir işi mi var, gönderir ilk iş olarak iki bilet.... Kâğıt fabrikasından bobin mi gelecek, dört bilet de nakliyeciye.... Rotatifte bir sakatlık mı çıktı, Andon ustaya altı bilet.... Gazete bayilerinin ikişer bilet tayınları vardır, sıradan.... Ama Nami Yılmaz eleştirme yazarmış, ona da mı bilet be!. Bir tiyatro eleştirmecisi beleşten tiyatroya giremezse nasıl eleştirmeci olurmuş!...

Bizim gazetenin demirbaş beleşçilerinden biri de Şemsi'dir. Şu defter tutan muhasebeci yamağı... Tek piyes kaçırmaz. Biletler geldiği gün hemen damlar. Altından alır, üstünden alır ne yapar, yapar iki bilet kapatır. Aradan iki, üç gün geçip de sıranın tam bize geleceği günlerde bir de bakarız, Şemsi Duman karşıdan görünür. İki bilete mutlaka ihtiyacı vardır. Patronun ağzından girer, burnundan çıkar. Bize ayrılan biletlerden ikisini daha alır götürür. Yalnız da gitmez tiyatroya, yanına mutlaka bir de hatuncuk uydurur.

Patronun Avrupa'da olduğu bir gündü. Biletleri sekreter dağıtıyordu. Önemli bir oyun vardı yeni açılan tiyatrolardan birinde. Biletler çoktan karaborsaya düşmüştü. Daha ilk günden damladı bizim Şemsi Duman. Sokuldu sekreterin masasına:

«Efendim!» dedi, «siz de bilirsiniz. Ben patrondan her sefer bilet alırdım. Siz dağıtıyormuşsunuz. Onun yerine.»

Bizim sekreter kös dinlemiş adamdı. Çattı kaşlarını:

«Evet!» dedi, «ben dağıtıyorum, önce görmesi gereken görsün... Sizinki kolay!»

«Aman Hamdi beyciğim. Bu akşam için söz vermiştim evdekilere.»

«Sözünüzü geri alırsınız, olur biter!»

«Çok rica ederim, müşkül duruma sokmayın beni!»

Sekreter Hamdi Çetin keyifli keyifli güldü:

«Ne var...» dedi, «müşkül duruma düşecek. Kolayı var?»

«Nedir efendim kolayı?..»

«Bir telefon edersiniz tiyatroya, olur, biter.»

«Ne telefonu?»

«Yer ayırtırsınız.»

«Kendi hesabıma mı?»

«Evet bu sefer de kendi hesabınıza gidersiniz»

Sıyrık sıyrık güldü:

«Amma yaptınız Hamdi bey!» dedi, «Bu kadar senedir gazetede çalışalım da tiyatroya kendi hesabımıza gidelim, yakıştı mı bize?»

«Neden yakışmasın. Ben her ay en azdan cebimden verdiğim on bilet parasiyle kurtarıyorum gazeteciliğin şerefini. Gidip patrona yüz suyu dökmektense, gazeteciliğin de, sekreterliğin de ceremesini işte böyle çekiyorum. Bir telefon, gazeteciyiz diye en iyi yeri ayırıyorlar bize, keseden. Tavsiye ederim Şemsi beyciğim, siz de öyle yapın!»

Süklüm, püklüm dönüp gitti odasına.

«Hamdi beyciğim!» dedim, «çok güzel yaptın, bravo! Bununla iş bitmez ki. Patron gelince yine ekşiyecek başımıza. Bu adamı öylesine benzetelim ki, sittin sene tiyatronun önünden geçmesin!»

«Pekiii, ne yapalım!»

«— Sen bana bırak!» dedim, «şu biletleri bir gözden geçirsene!.. Yanyana kaç bilet var?»

Çıkardı çekmeceden, başladı numaralarını incelemeye..

«Hep ikişer ikişer...» dedi, «dur, bir seri de üçü bir arada var.»

«Bu üç biletin ikisini ayır. Birini ver bana!»

«Ne yapacaksın?»

«İşin yoksa gel, görürsün!»

«Yahu ne yapacaksın, anlat!»

«Tadı kaçar... Geriye kalan bütün biletleri gazetenin en çenesi düşüklerine dağıt! Çağır Şemsiyi de.. Özür dileyerek ver o iki bileti!»

Dediğim gibi yaptı. Muhasebeci yamağı, yerlere kadar eğilerek teşekkürler etti. Patrondan sızdırdığı bir banka takviminin arasına yerleştirdi biletleri..

«Tamam!» dedim, «şimdi sen gerisini bana bırak!.»

Akşam, bizim Sema'yı aldım Cumhuriyetten, üçüncü bileti tutuşturdum eline:

«Tiyatroya gidiyoruz!» dedim, «her zaman sahnedekileri seyredecek değiliz ya.. Bu gece de aktörlük sana düşüyor. Tiyatroda yanına bir çift oturacak... Sen erkekle eskiden tanışıyorsun... Bizim gazeteden Şemsi.... Anlıyorsun değil mi?.. Deli edeceksin yanındaki kadını...»

Gülmeğe başladı:

«Tam benim yapacağım iş!» dedi, «ben o piyesi görmüştüm.... Kendimi eğlendirmek için geleceğim tiyatroya!..»

«Hem kendii eğlendireceksin, hem de bizim gazetedekileri... Hep oradayız!.. Haydi, başarılar!»

Ben Hamdi ile Balıkpazarında ufak yollu yapındırdıktan sonra tiyatroda aldık soluğu... Hemen hemen ilk gelenler arasındaydık. Yerler üçer, beşer dolmağa başlamıştı.

Muhasebeci Şemsi de, eli ayağı düzgün bir kadınla göründü. Masasında iki büklüm çalışan, o siyah kolluklu Şemsi değildi sanki... Gıcır gıcır koyu bir elbise vardı arkasında.. Kolalı temiz bir gömlek... Onun ağır başlı giyinişi yanında karısı çok rüküş kalıyordu. Saçlar kı-

Türk futbolu geriliyor.

Gerici!

YAZISIZ!

zıla boyanmıştı... Dudaklarına taşıra taşıra tuhaf bir ruj çekmişti. Edalı bir sallanışla önünden yürüyordu... Bir program aldı yol gösterenden... Şemsi bahşişi tââ kapıda hazırlamışa benziyordu, eline bir teklik sıkıştırdı. Önümüzdeki yerlerine geçtiler. Oturdukları sıra, bir uçtan bir uca dolmuştu. Yalnız Şemsinin yanı boştu. Yani bizim Sema'nın yeri... Çok geçmeden o da göründü. Programcıya verdi biletini... Beni arıyordu çaktırmadan, hemen göz göze geldik:

«Tamam!» demek istedim, «işler yolunda!»

Programcı yerini gösterdi. Tam oturacağı sırada gözleri yanındakine ilişmiş gibi davrandı:

«Vaaay Şemsiciğim!» dedi, «ne tesadüf!.. Sen de burda ha! Hani telefon edecektin? Yemeği beraber yiyecektik?.. İnanmam artık sana... Bırak.. bırak... Düştün gözümden! Yalnızsın değil mi?..»

Şemsi yüzü karma karışık olmuştu. Karısına döndü. Bir şeyler söylemek istedi, söyliyemedi. Sema getirdi gerisini:

«Ah! çok afedersin! Ben seni yalnız sanıyordum.»

Sonra konuyu değiştirir gibi yaptı:

«Sizin patron Avrupa'ya gitmiş, öyle mi? Kimbilir gene ne dalaveresi vardır.»

«Af... Af... Afedersin... tanıyamadım....»

«Ne? Tanıyamadın mı? Beni?... Beni tanıyamadın ha!.. Evet haklısın. Tanımaman lâzım... Doğru! Ben de seni tanımıyorum, bir benzetiş.... O kadar. Ama ne benzeyiş... Tıpkı Şemsi... Yeni gazetenin muhasebecisi... Hayret! Bu kadar benzeyiş olur! Afedersiniz!»

Şemsinin karısı birden fırladı ayağa:

«Haklısın bayan!» dedi, «bir benzeyiş değil... Tâ kendisi alçağın!»

Hışımla çıktı sıradan. Kocası kolundan yapışmış çekiyordu:

«Nereye Mehlikacığım! İki gözüm kör olsun tanımıyorum. Otur canım! Rica ederim bayan, ben sizi nerden tanıyorum! Dur canım, nereye gidiyorsun!»

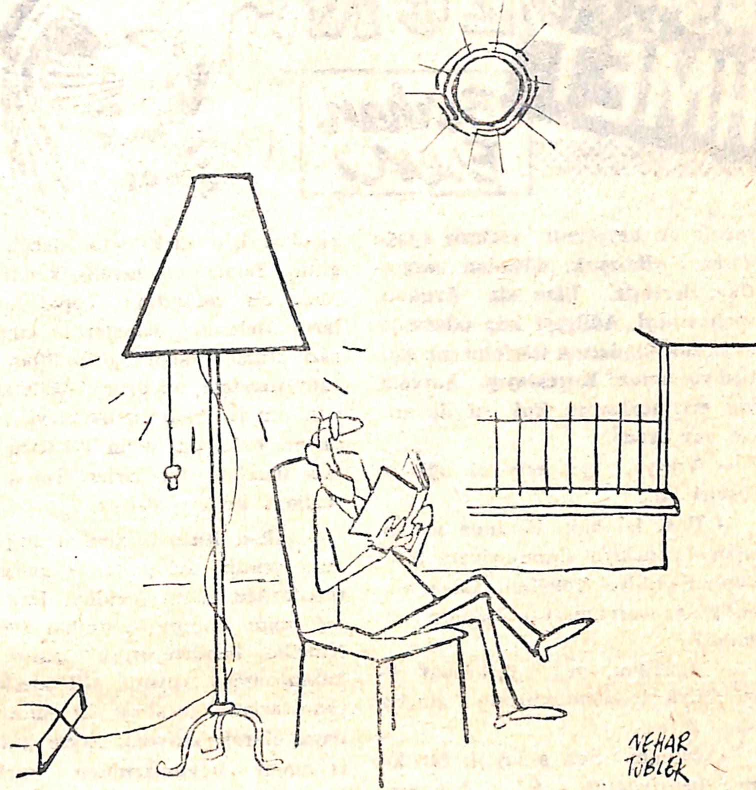
Karısı kolunu kurtarmak için bir hamle yaptı, sıyrıldı. Şemsi de bir hamle yapıp sarıldı belinden! Kıskıvrak yakalandığını anlayan kadın, çantasını birden kaldırdı havaya... Küt!

Bu ânı bekleyen bizim foto Kemal'in flâşı yandı, söndü. İşin önemini kavrayan seyirciler yönlerini bu yeni oyuna göre ayarladılar. İş çok eğlenceli idi. Şemsi için yapılacak hiç bir şey kalmamıştı artık, karısının peşine takıldı, kös kös çıktı dışarı.

Bizim gazetenin beleşçi listesinden böylece silinmiş oldu Şemsi'nin adı...

Rıfat ILGAZ

Elektrik gündüz ucuz, gece pahalı olacak. (Gazeteler)

YAZISIZ

14. Louis

Tarih imtihanında sorsaydı öğretmeni:
On dördüncü Louis'yi eğer Gümüşpala'ya.
Bugün söylediğini o zaman söyleseydi:
Çıkarırlardı sayın generali alaya!...

AKBABA

Habere dikiz!

Ders

İsmet Paşa, diyor ki: «Af olacaktır.» «Af kapımızın önündedir», «Geçmiş devrin siyasî mücadele yaraları tedavi edilecektir.»

Yeni yetme politikacılar diyor ki:

— «Hayır, af derhal yapılmalıdır.», «Bu memleketin birinci derecedeki meselesi, geçen devir sorumlularının affıdır», «Huzur, afla gelecektir.»

İsmet Paşa, cevap veriyor: «Ortam elverişli olunca, affı çıkaracağız.», «Ben, sihirbaz değilim.»

Onlar, hemen karşılıyorlar: «Karma hükûmeti, ancak affın çıkması şartıyla devam ettirebiliriz.», «Tarih söyle, tarih ver. Tarih!»

Anlıyorsunuz değil mi, bunlar, gerçekten tarih bilmiyorlar!

Cinnet

Bir tıp öğrencisi, otopsi yapmak üzere arkadaşlarıyla birlikte ölüler mahzenine indiğinde, ölüleri görünce çıldırmış.

Allah hemen şifasını versin.

Tıp öğrencisine paralel olarak, yurt yüzeyinde de, bazı politikacılar çıldırıyorlar. Ama onların, siyasî ölüleri gördükçe akılları başlarından gidiyor

Bilen Kazanıyor

Adalet Partisi genel başkanı Ragıp Gümüşpala, İsmet Paşayı, on altıncı Lui'ye benzetmiş.

Allah Allah! bu da nereden çıktı demeyiniz. Gümüşpala bu, benzetir benzetir.

Yalnız, mademki Paşa, gözlerinizin önüne bir on altıncı Lui devri Fransasının manzarasını çizmekte fayda ve lüzum görmüş. Eee bu dekor içerisinde, elbet kendisinin de bir yeri olmak icap eder.

Düşündüm; acaba Danton'u mu, Robespierre'i mi, yoksa Mirabeau'yu mu canlandırıyor Gümüşpala diye. Karar veremedim. Gazetedeki arkadaşlara sordum:

İsmet Paşa, ihtilâle gebe Fransanın on altıncı Lui'sine benzerse, Ragıp Gümüşpala kime benzer?

Arkadaşlar da düşündüler, düşündüler ve Gümüşpalayı bir şeye benzetemediler!

TOPAL HOROZUN MEHMET

Burhan Esen

ARZUHALCI şiddetle yerinden fırladı. Kapıdan içeri girenin üstüne doğru yürüdü:

— Ulan burasını nüfus dairesi mi sandın. Müteferrika karakoluna girer gibi bu kapıdan içeriye girilmez. Ankaraya, koskoca başkente temyiz lâyihası yazarken, destursuz içeri ne diye dalarsın, söyle ne var?.. **Ne istiyorsun?**

Kapıdan giren, bir ara şaşkın şaşkın duvarlara bakındı. Ellerini önüne kavuşturdu. ansızın yaylım ateşe tutulmuş piyade öncüsü gibi vücudunu kasarak hedef küçülttü:

— Bi heta mi işledik. Gapıyı tıkılamak ilâzımdı da, Gulgurların koca camızı gibi gapıyı boynuzlayıp da mı içeri yörüdük. Erzühel abukatı sen deel misin? Gusuruna bahacak deelim. Seni sâlık virenlerden eşitim: Anana, bubana bilem galayı basar. Daha olmadı mı galkar iki sille bilem urur. Garşı gomadın mı, mehkemeyi gazandın dimektir. Mehkemelerin kekimleri, mübaşirleri, o abugatı gördüler mi gorkularından ne ideceklerini şaşırırlar.

Arzuhalcı, masaya yumruğunu vurdu:

— Fazla lâf istemem. Hangi köylüsün bakiiim?..

— En böyük yatırın yattığı köyden. Birgiden...

— Çık dışarı. Ben Birgililerin dâvasını almam. Kavga edersiniz, adam döversiniz, kadını dağa çıkarırsınız, Tam dâvayı açarız. Mahkemenin en heyecanlı yerinde ayağa kalkar: «Barıştık, dâvadan vazgeçtik», dersiniz. Ulan siz Avukatı, mahkemeyi, Adliyeyi köy odasındaki bozuk jandarma telefonu mu zannediyorsunuz? Kurcalayıp, kurcalayıp sıvışacaksınız. Bak şu duvara. Ne var orada?..

— Vıyyyy, gencecik bi oğlanın tesviri bu...

— Bak, iyi bak. Üstünde ne yazıyor? «Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti Adliye Vekâleti. Dâva vekilliği ruhsatnamesi..» Anladın mı şimdi?

— Ağnadım, beğ... Hökümat diyo. Türk ireisicümhürünün emriylene, diyo!

— Tamam... Sen anlayışlı bir kişiye benziyorsun. Söyle bakalım, ne dâvası açacaksın?

— İlâkabımı deniştirmek istiyom. Eski ilâkabımı yeni başdan almak için hökûmatın mehkemesine gaç paralık cereme virmem ilâzımsa gaçmam. İlâkin Topal hurozların Memmed dimesinler bundan kelli.

— Dur, ben sormadan anlatma. Kafamı karıştıracaksın. Lâkabımı de ğiştireyim derken, bana yanlış bir dosya açtırıp, dünyanı değiştireceksin. Her şey sırasiyle. Önce işin malî cephesini düzene katalım: Kaç liralık dâva açayım sana?

— İki öküzlene 5 davar viririm.

— İki öküz, 5 davarla adliyenin kapısından içeri girilir mi be? Karşında ihtiyar heyeti yok. Savcı var. Hâkim var. Zabıt kâtibi var. Ben kendim için kırk para alacak değilim. Senin gibi zavallı, kendi halinde bir vatandaşa (Topal horozların Mehmet) demelerine günlüm razı olmadığından fisebilillâh dâvanı üzerime alıyorum. Milletle oyun olmaz. Tam mahkemeyi kazanırım, bakarsın senin lâkabını benim üzerime devşirirler. Topal horozların avukat, derler.

— Allah itmesin abukat beğ. Aman gendini iyi golla. O namıssız mıkdardan sakın gendini. Her bir şey onun fesinin altından çıkıyo. Nidelim, benden ötüre gendi ilâkabını ataşa atıyon. Öküzlerlene, davarlarlana garabaşı da sana hedaya olarak viriyom. Azgın gurtları bilem boyunlarından burkup burkup cansız yere düşürür!

— Evvelâ, 288 lira 50 kuruş, 10 para ver bakalım. Kaydiye harç, posta, dellaliye, belediye hoparlörü, gümrük, rüsum, köprüyü geçme, donanma cemiyeti, hilâliahmer, genel kadınlar dernegi.. bu bitti. 50 lira 42 kuruş 30 para daha ister. Bir kuruş fazla almam. Sonra kanun benim şu ellerimi keser. Bozdur gel. Mübarek gün. 10 para 10 paradır. 30 para senin bana borcun kalsın. Bunları da Çalışanlar cemiyeti, çalışmıyanlar, sırtüstü yatanlar derneği, Yeşilây, Kulüp ay, votka ay, viski ay, vay anam vay derneği... zarfına koyalım. Tamam. Söyle bakalım şimdi, kimden dâva açacağız?

— Gosgocaman daş ile yaralamak feylini işleyen mıkdardan davacıyım...

— Muhtar, kimi yaraladı?

— Toprağa ikinci cemrenin düşdüğü günün beş gün sonası idi. Bıdır Sündüs gadının çocuğunu zeyettiği günden bi kaç gün öncesi, gayfede oturkene mıkdar gelip andacıma sendeleyesini godu.

— Bene bak Memmed, horozuna mukayet ol. Yosama Medeniyet nifak ganunu tetbik itmek zorluğuna düşmeklene zetimi mezüniyetli gılacam. Bu ganunun bazı metteleri heyvenatı gümesiyeye de uygulanabilür. Horuzunun yemini mi kısacaksın, bikaç tavuk daha gümese gatıp hızını mı keseceksin, ne iderisen it. Lâkin gözümün önünde benim pülüçlerin iffetiynen oynaması izzetimi nefesime tokandırıyo. Cenderme başçüüş onbaşısına hediseyi nakletdiğimde: «Daha ne duruyon? Böğün horuzu, yarın veledi, devresi gün gendisi çıkar ortıya. Alt tarafı bikaçyüz lira masarifattan ötüre hessiyetini elin horuzuna çiğnedecek gader eciz mi düşeceen? Pülüçlerini sırtladığın gibi hükûmatın tohturuna müeyene ittir. Namıs mehkemesi açdır. 1000 lira heysiyet şeref cezasını ondan tehsil idip, cüzdanına gatarlar» didi. Pülüçlerin namısı garşılığı virecegin parada gözüm yok. Emme, bu kepezeliğe son vir gayrı..

Baktım iş kötüye varacak. Ganun bu. İlâstik gibi uzarmış. İster misin, didim, abugatın besginini de dudup, ganun ilâstiğinlene beni fursun.

— Bene bak, mıkdar didim. Bu horuz zabahınan öttükden sona gırtlağını ayarlaması var. Tıpkı irahmetli dedemin öksürmesini andırıyo. Tavuklarının ırzını korumak isteyen onlara mukayet olur. Gancık guyruk sallamayınca ardından goşan olmaz!

Konuşurken bizir horuz gayfeye girip de mıkdarın garşısına geçip gerine gerine ötüverdi. Sona da tenbehlemişsin gibi onların kümesinin yakasına koşuvermez mi? Mıkdarın alnına bi sıkı çeksen irengi o derece değişmeyecek. Yerinden seğirdip eline kocaman daş aldı. Bizim horuzun üzerine atıverdi. Daş ayağına ilmiş olacak. O gün bu gün hayvan topallıyo. Deel mıkdarın kümesine girmek, bizim tavuklara bilem horozluk edemez oldu. O günden bu yana bizim ilâbımız da «Arslan zedelerden Memmed» iken, «Topal horuzların Memmed» oluvirdi. Köye gelen heciz memuru, tehsilder, icireci bilem hökûmatın künye tefterine bakıp ta:

— Topal horuzların Memed, diyende köy damındaki firenk kiremitleri başıma yavıyo!..

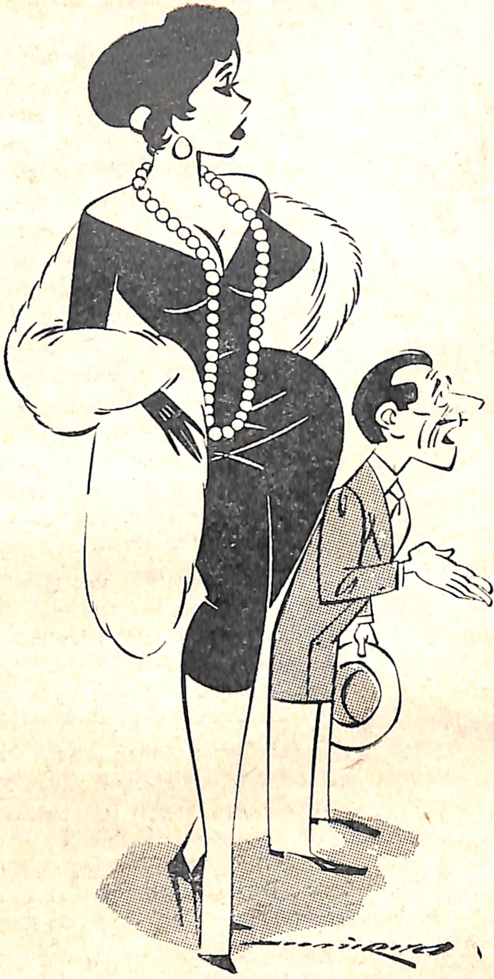
Goskoca mıkdar bu. Nöfüsü, nikâh gıyma mazlatası, eyi ehlek gâadı.. hepisi elinde. İstese köy mezarlığında yatanlara (Diridür) diye gayıt çıkartıp, biz ecizleri de: (Mefat itmiş olup, terekeleri gayıttan terh edilmişlerdir) dimekle değiş tokuş idebilür.

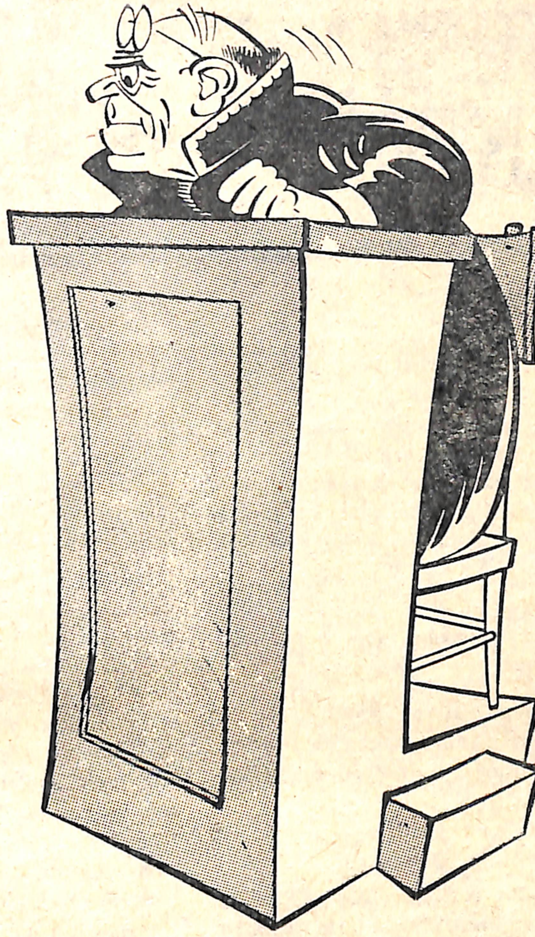
Horuzu kestik. Kümesi davuttuk.

Pınarhisar kaymakamı okula iki öğretmeni sokmadı. (Gazeteler)

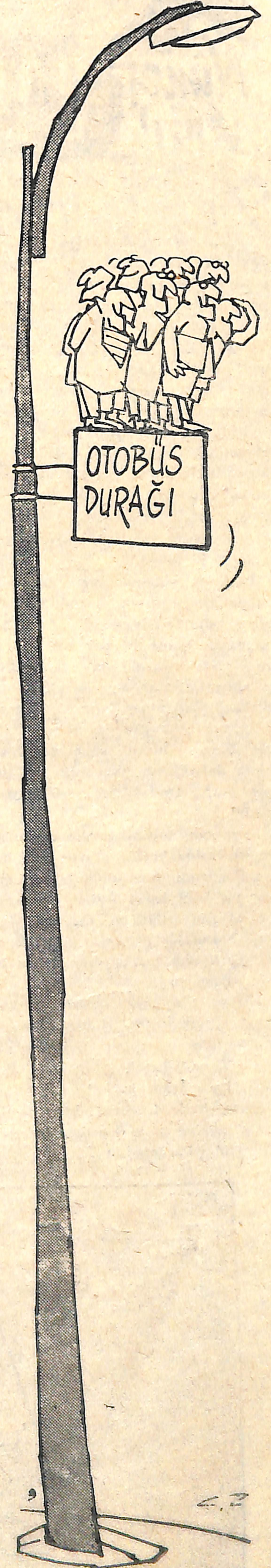
NEHAR TÜBLEK

YAZISIZ!

— Neden ayrılmak istiyorsunuz?
— Bilir miyim reis bey?.. Elizabeth Taylor gibi kadın, koca dayanmıyor

Gene de Topal horuzların Memmed olmaktan kurtulamadık. Bizim oğlan esgerden geldi. Horuz ilâkabı belkim bi iş garuşturur diye, uzak bi köyden kız isteyelim, didik. Görücüler cuvap getirdi:

— Oğlunuz eyi. Aslan gibi. Emme, biz Topal horuzlara gız viremeyiz. Mıkdarın seyesinde bizim yeni ilâkap hödutları aşmıs. Bu işin arkasını gorsak, iradyo bilem ilân edecek. Geçen gün gayvede belkim mövlit ider diye iradyoyu açtılar. Öküzbaşı çamaşır suyu di yo. Köpek marka gıramıfun diyo. Derkene o yolluya benziyen bi avradın sesi eşitildi: «Gün doğar zabah olur..» ötesini dimesine vakit gomadım, iradyonun gulağını burkuverdim. Kosam, belki de «Horuzların Memmed» diye tafra idecek..

Masırafdan gaçmıyom, abukat beğ. Öküzlerim, davarlarım, helâl ossun. Horuzlardan korkar oldum. Yolda bi horuz görsem yüz metire ötesinden geçer oldum. Sankim peşimden geliş it:

— Nereye gaçıyon. Sen bizim süleleden deel misin? diyecek sanıyom.

Arzuhalcı önünde duran kocaman kitabı kurcaladı. Bazı sahifelerini okur gibi yaptı:

— Sen şimdi doğru köyüne git. Kanunda maddesini buldum. İlk duruşmada horozluktan kurtulacaksın. İkincisinde horoz muallakta kalacak..

— İtme, abukat beğ, muallakta koma şu ocak söndüreni. Döner dolaşır, yine benim üstümde kışlar.

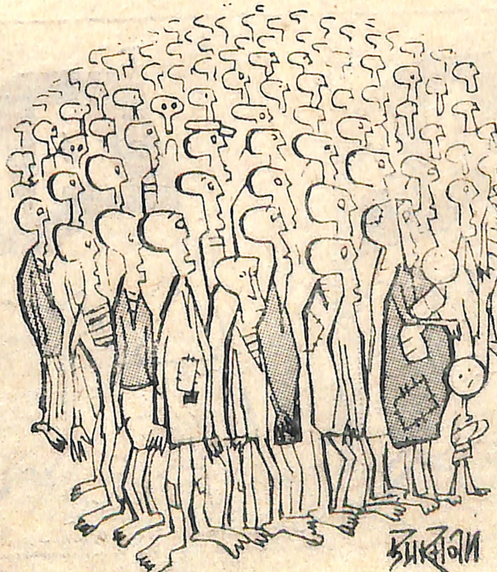
— İlkin nesep tashihi, sonra bir çaresini düşünürüz. Haftaya uğra. 200 lira kadar nakit, birkaç kilo yağ, bir de semizinden kuzu gelecek. Bana bir şey istemez. Vatandaşlarımın huzura kavuşması benim için en büyük kazançtır.

Mehmet, kapıya doğru yürürken mırıldanıyordu:

— Allah ırazı olsun. Sizin gibi abukatlar başımızdan eksik olmasın..

Burhan ESEN

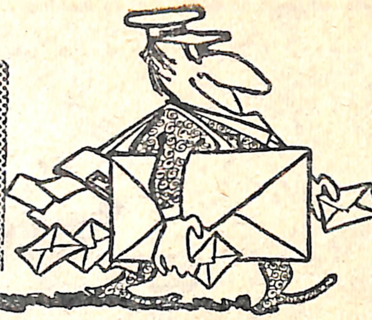

Bir milyoner .... Bir milyon-er

YAZISIZ!

Nimet Arzık

Az,cık yavaş!..

Sebep neyse... Bakanlar, Başbakanlıkta toplanınca öyle yüksek perdeden konuşuyorlar ki... Genel Kurmay'dan seslerini duymak mümkün... Hele Fethi Çelikbaş, göğsünü döğüp, çölde günah çıkartırcasına nasıl avaz avaz konuşuyor... Neler dinlemedik başbakanlığın kutu kutu yapısının etrafında, usul usul dolaşıp... Çelikbaşın, yerlerinden alınan iki Umum Müdür hakkında düşündüklerinden tutunuz da... O kadar enteresan değilmiş bakan olmak, eğer böyle hikâyeleri saatlarca dinlemeğe mecbur kılıyorsa insanları, ki kılıyor...

Tabiî az zamanda, uz zamanda «akustiğin» farkına varıldı ve tedbir alındı. Tedbir, zecrî... Zecrî olmıyanına kimsenin pek aklı ermiyor... Ses kısacaklarına gazetecileri, «hışşşt», falan diye kovaladılar... Birkaç gündenberi tekrar yaklaşabiliyoruz başbakanlığın pencerelerinin dibine... İnsan kovalanacağına biraz daha kısık konuşulsa olmuyor mu?... Olmaz mı?... Olmuyor zâhir!...

Kaçaktan duymak, memnun meyva yercesine keyifli oluyor... Adalet Partisinin bulunduğu apartman var ya, hani sayın Devlet Başkanının ziyaret ettiğinde «A... aaa, bayağı katmış!..» diye şaştığı... İşte o bayağı kattan, yankı yankı öyle sesler yükseliyor ki öbür katlara...

Birkaç gün evvel meselâ şu kelimeler çarpıyordu. Kimin kimden bahsettiğini çıkaramadım mamafi...

«— Armut herifi getirdiler... Oturttular... İşleri berbat ediyor...» Herkes, herkesi armutluktan terfi ettirmediğine göre kimden bahsedildiğini çıkaramadım...

İşleri de berbat eden bir değildi ki...

Sesi şu bakımdan tanımak isterdim: Acaba şu «armutların», şu «işi berbat edenlerin» karşısında kaç düğmesi iilikli dikiliyor, kaç derece eğilip bükülüyor, sesin sahibi?.. Kaç?..

Üç kuruşla üç milyon!

Yabancı filim prodüktörlerinin yabancı filimler hakkında fikirleri: «Üç kuruşla, üç milyon kazandıran filimler...»

Hiroşima filminin prodüktörü, Samy Alfon ilâve ediyor:

«— Bu şekilde, yalnız filimciler yaşıyor, amma yazarlarla artistler ölüyor sizde...»

Çoktaaan ölmüş onlar, içten dıştan gelme sebeplerle, iki gözüm, Sami bey'cim... Hangi ve kaçıncı ölümden bahsediyorsunuz siz?..

İki rapor

Bir Bakanlıkta, yeni bakan rapor istemiş, koalisyondan bu yana yapılan işler hakkında, bakanlığında...

Genç bir eleman da hazırlamış bu raporu telli pullu...

Bir de kendisi için kısa, telsiz pulsuz bir tanesini da hazırlamış...

Telsiz pulsuz rapor:

«Hoca gitti, hacı geldi...»
«Burhan gitti, Orhan geldi...»
«Orhan gitti, Yusuf geldi...»
«Yusuf gitti, Ziya geldi...»
«Koalisyon gitti .... geldi...»

Şundan bundan!

Turhan Feyzioğlu, yalnız sandviçle yaşamağa başladı... Vakitsizlikten...

Kaymakam Mehmed Can, kahraman muamelesi görüyor misafir olduğu evde, sokakta ve Mecliste...

Muhiddin Güven (İmar - İskân Bakanı) bu gürültü patırtıda (Çok, çok kuru gürültülü geçiyor Meclis) Bakanlıktaki odasında nefis, kırmızı beyaz karanfiller bulundurmayı ihmal etmiyor... Bir atasözü vardır: «Dünya ateşe yanar, hanım başını tarar...» Ben severim dünya ateşe yanarken saç tarıyanları!... Gürsel Paşa, eh Allahın izniyle havalar düzeldi, Çankaya tepeleri sohbetlerine hazırlanıyor...

Milletvekilleri Anadolu Klübünde bol bol şans oyunları oynuyor... (Tam şans oyunları oynamanın sırası zaten...)

Gece olunca Saracoğlu mahallesi civarında, üniformalıların sayısı artıyor!

Karagözlüm ağlama!..

Son zamanlarda liderlerin iki taktiği var... Biri yalancıktan istifa, diğeri sahiden şakır şakır ağlama...

Birincisini en çok Bölükbaşı kullanıyor. İkincisini Ragıp Gümüşpala... İki taktik de hâlâ söküyor, hâlâ...

Gümüşpala'nın son ağlaması şahane bir ağlama oldu...

«Liderlik elden gidiyor, ona gönül bağlama...» Bu bana hafiften bir halk şarkısını hatırlatıyor... Ya size Paşam?...

Hımmmm!..

Bir karış siyah önlüklü, beyaz yakalı, kara gözlü, fırça saçlı ufaklıklardı. Fransız gazetecisi tercümana döndü:

«— Birinci sınıfın çocukları değil mi?..» dedi. «Sorun kendilerine ne olmak istiyorlar büyüdüklerinde...»

Tercüman anlaşılmaz sözleri anlaşılır kıldı çocuklara ve kızından erkeğinden taze koro birliğiyle şu cevabı aldı: «— Asker!..»

«— Hımmm!» dedi Fransız, «hımmm...» («Hımmın» mânası neyse bugünkü Fransa'da!)

Adam gene Ankara'da bir orta okulun kapısını çaldı. Beyni bu konuya takılmış kalmıştı:

«— Ne olmak isterler büyüdüklerinde?..»

Kızından erkeğinden, gür koro birliğiyle cevap aldı gene:

«— Asker!»

«— Hımmm!» dedi Fransız gazeteci, «Hımmm!..» (Fransa'da «Hımın» yarınki mânası ne olacaksa o mânayla)...

İki şeye şaşmıştı Ankara turunda... Biri çocukların askerlik merakına... Biri de rastladığı her eli kalem tutanın ya eninde ya da sonunda ona sorduğuna...

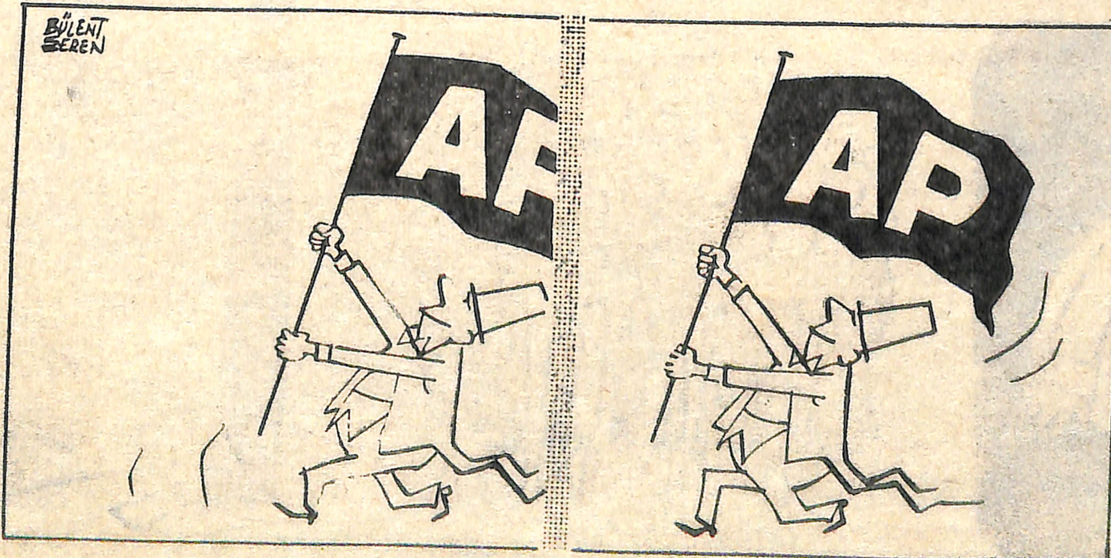
«— Memleketinizde hangi partiyi savunursunuz?..»

«— Hımmm... (bu «hımın» her günkü mânasındaydı), hiçbirini, ben gördüğümü yazan insanım... Politik bir partinin veya bir doktrinin açısından bakmıyorum ki dünyaya... İlle öyle mi olmalı?..»

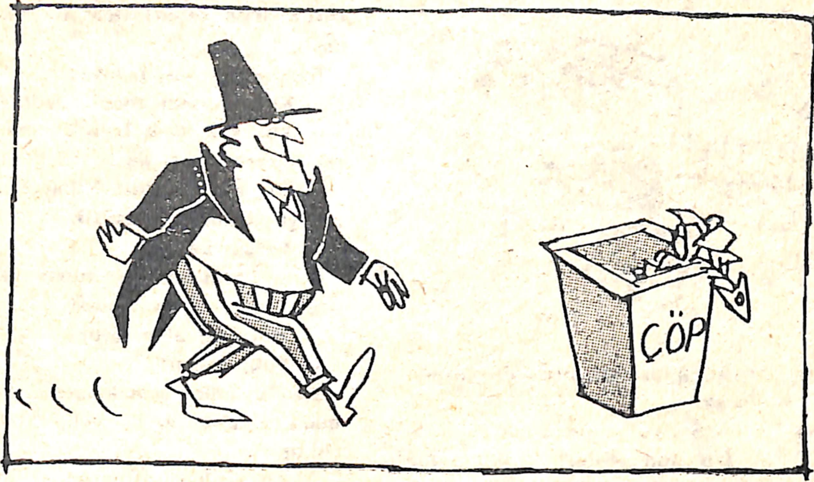
Burada ben de bir «Hımmm» çekeyim burnumun derininden... Şimdiyedek öyle değildi. Şimdi moda oldu... Malûm ya moda her mevsim değişir... Tek tük inançtan bir partiyi veya bir doktrini savunanlar var şükür.. Fakat onların inançlı sesi kayboldu, nalbant palasıyla, taze boyalı inançları savunanların kalkan şakırtısında... Bunlar her hangi bir konuda maksatsız olarak fikirlerini açıklıyanın karşısına dikili dikiliveriyorlar, Fransızın karşısına dikildikleri gibi:

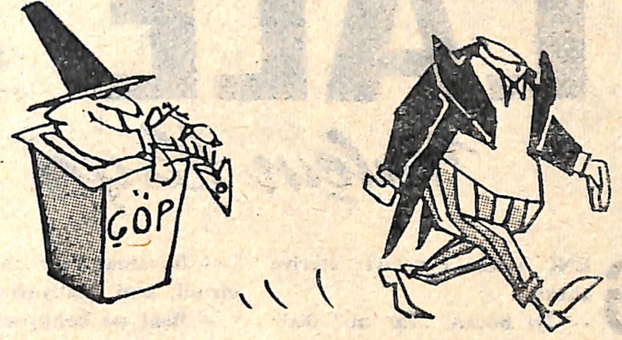
«Pöf, hangi doktrini tuttuğun, hangi partiyi savunduğun belli değil...»

Bizde yeni bir cins yazar türedi: Yazan ve okumıyan cinsten!.. Öylesini bilirim ki, sosyalizm diye ölür öldürtür, tek eser okumamıştır bu konuda (yalnız bu konuda olsa iyi, biraz ciddice herhangi bir konuda)... Bir gün yatağından ters kalkar gibi, sosyalist, faşist, monarşist kalkmıştır, işte o kadar... ve «fikirrr, doktrrrrin, aşşşırı sağcılık, aşşırı solculuktan» başka lâkırdı edememeğe başlamıştır yazılarında... Adamcağıza bu okuması olmayıp yazması olanlardan bahsedilseydi, kimbilir şaşkınlıktan kaç tane «hımmm» çekerdi... Çekmezdi de belki, çünkü inanmazdı bu cins yazarın varlığına... İşte bu yazması var, okuması yok cins, bir parti, bir doktrin savunmaktadır çoğunlukla!

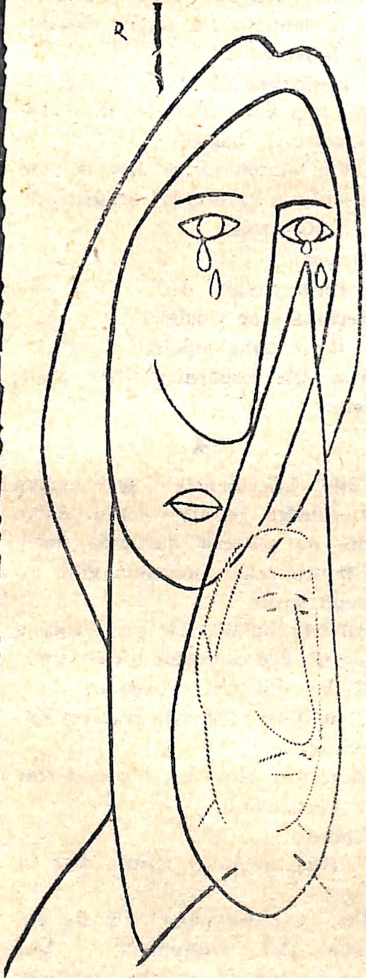

Böyle gelir .... Böyle gider!

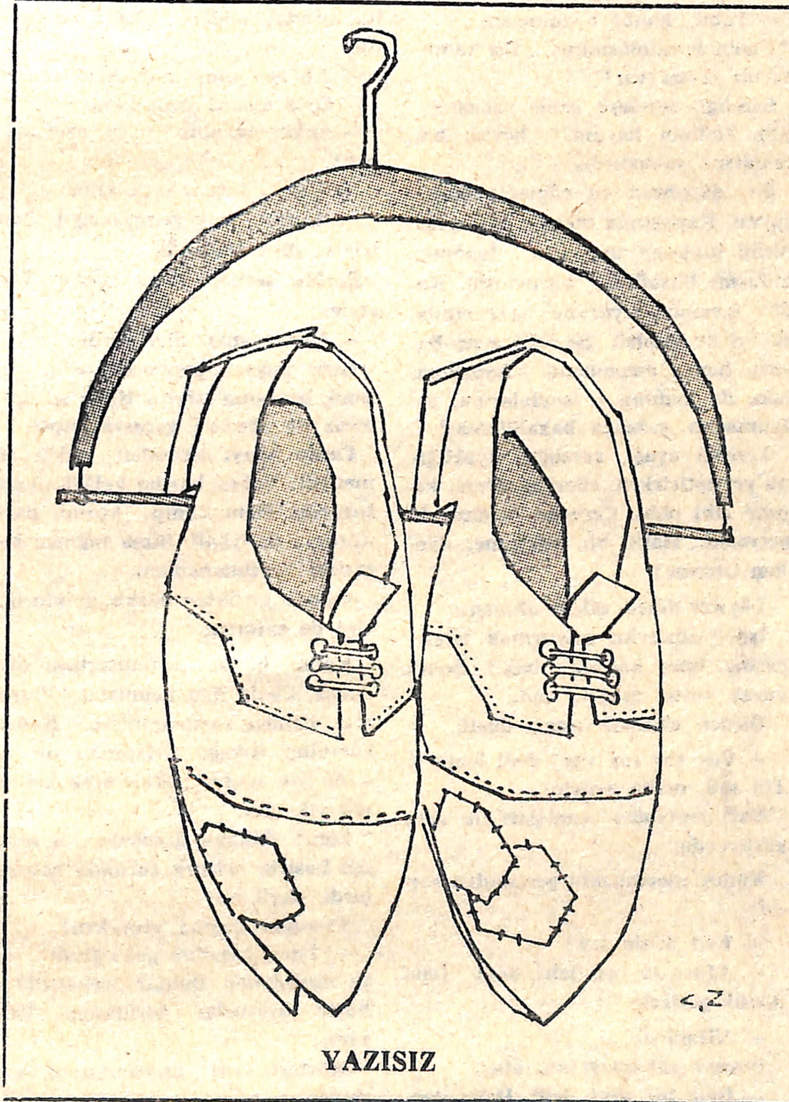

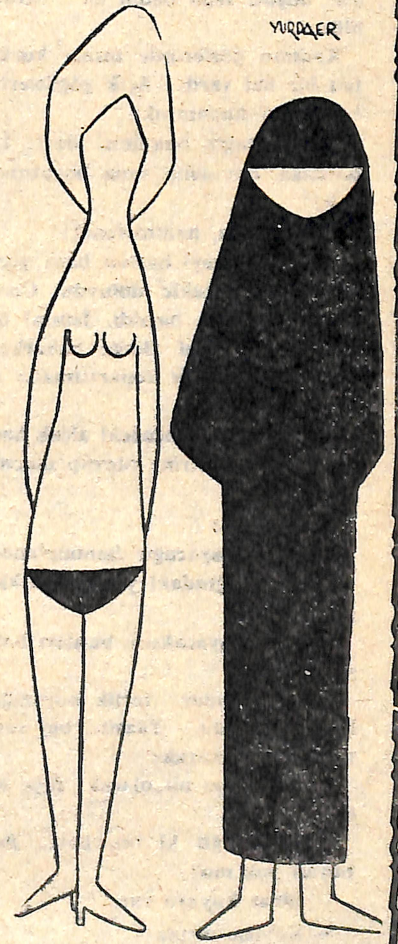
YAZISIZ!

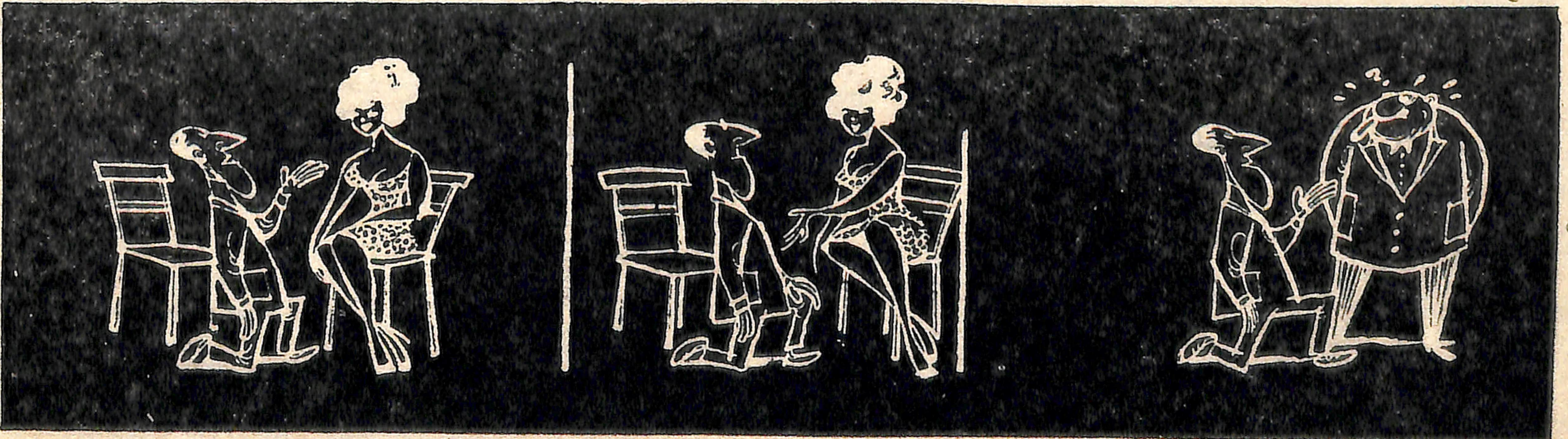
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

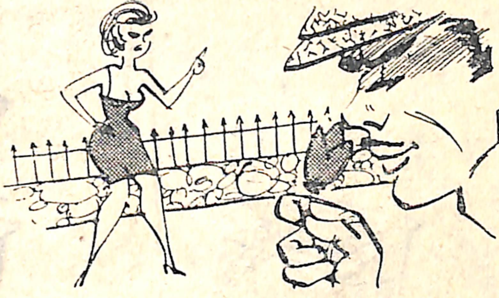
— Sizi çıldırasıya seviyorum... Sizsiz yaşıyamam.

— Bunu babama söyleyiniz!

— Sizi çıldırasıya seviyorum... Sizsiz yaşıyamam!

LÂLE

Yalçın Kaya

GENÇ kadın, boyacıyı içeriye alırken:

— İyi boyan var mı? dedi. Yoksa hiç rezil etme.

On sekiz yaşındaki boyacı:

— Var, hanımefendi! diye cevap verdi. İstediğinden âlâsı var. Bende kötü boya bulunmaz. Kime sorarsan sor, boyacı İspo dedin mi herkes bilir.

Kadının gözlerinde insanı korkutan bir hal vardı. Açık göğüslerini bir parça kapatarak:

— Göreceğiz bakalım! dedi. İyi olmazsa, bir daha sana boyatmam bak!

— Boyatma, hanımefendi!

Büyük bahçeyi baştan başa geçtiler. Bahçe çiçekle doluydu. Genç boyacı, lâlelere bayıldı. İsmini bilmediği bu güzel çiçeğe bakarken: «Şundan bir tane koparttırsa...» diye düşündü.

Genç kadın, bahçedeki alçak hasır koltuklardan birine oturup mecmuasını aldı.

İspo sordu:

— Ne boyayacağız hanımefendi?

Öteki, ayağındaki yarım terlikleri gösterdi:

— Ne boyayacaksın, bunları boyayacaksın!

O güne kadar terlik boyadığını hatırlamıyordu. Yüzsüz, bej rengi terliklere bakarak:

— Yine sarı mı olacak? diye sordu.

— Sarı değil ki bu, bej!.. Bej boyan yok mu?

— Biraz koyusu var.

— Koyusu olsun.

Kaymak lülesi, beyaz, uzun, dolgun bacaklar, bahçeyi sanki aydınlatmıştı.

— Ne o, boyamıyor musun?..

— Boyamaz olur muyum, hanımefendi, seni bekliyorum.

— Beni ne bekliyorsun?. Getirsene sandığı şu tarafa!

İspo şaşkın:

— Ayakta mı boyayacağız, hanımefendi?

—. Tabiî, kalıbı bozulmasın.

Kalıbı bozulmasınmış!.. Bu kadında bir şeyler var!

Sandığı, iskeleye gemi yanaştırır gibi, kadının kaymak beyazı bacaklarına yanaştırdı.

Bu, dünyanın en cömert oturuşuydu. Kapağında mayolu bir artist resmi bulunan mecmua, İsponun kafasını büsbütün bozuyordu. Kadın, mecmuayı yüzüne siper etmişti. İyi de etmişti. Böylece genç boyacı, hem mecmuanın kapağına, hem de kadının iç sayfalarına, sakınmadan, rahatça bakabilecekti.

Terlikli ayağı, sandığın ayaklığına yerleştirirken, elleri cereyana kapılır gibi oldu. Cereyan, kadına da geçmişti. Hafif bir silkinme, derken titreme!

Tüyleri diken diken olmuştu.

İspo, gözlerini alıştırmak istercesine, önce kapağa baktı. Sonra yavaş yavaş aşağıya indi.

Birden elinden fırçası düştü.

— Vay vay vay vay! dedi içinden. Tül mü, nedir o öyle?...

Sırf dantelden çamaşırı ilk defa görüyordu.

Kadın, mecmuanın gerisinden sordu:

— Evli misin sen?

— Ağustosa inşallah! dedi İspo dönük gözlerle.

— Nişanlısın,....

Boyacı, şakakları ata ata:

— Öyle bir şey! dedi. Daha doğrusu, Ağustosta hepsi bir arada olacak.

— Seviyor musun onu?

İspo'nun gözleri tüllü çamaşırdaydı. Tüllü, küçücül: çamaşırda.

— Eh işte! dedi.

Kadın, koltuğa yayıldıkça yayıldı. Bu sırada etekleri daha fazla sıyrıldı.

— Eh işte olur mu?. Seviyorsun.

— Öyle olsun! dedi İspo.

— Anlat bakalım, nasıl seviyorsun?

Delikanlı, fırçayı bırakarak:

—. Hanım, boyayamıyacağım ben böyle! diye söylendi.

Beriki, şerbeti koyu kaçmış bir sesle:

— Neden ama? diye sordu.

Genç boyacı, çeşmeye koştu. Yüzünü, boynunu ıslattı. Biraz su içti, biraz da ağzında gargara yaptı.

Canip Ağayı aklından çıkarmalıydı. Yoksa başına belâyı oturttururdu. Hem Canip Ağanın para durumu da iyiydi. Buna rağmen hapisten kurtulamamıştı.

Salonu gittikten başka, evinin ikisini de satmıştı.

Kadın, böyle, seremserbest oturunca, Canip Ağa kendisini tutamamış, hemen sarılıvermişti. Kadın, kurtulup sokağa fırlamışsa da, adam onu tekrar yakalıyarak kaldırma yıkmıştı.

Sonra dükkân komşuları, o rezilliği hasırla örtmek zorunda kalmışlardı, değil mi?

Sandığın başına geçerken:

— İspo, kendine gel oğlum!.. diye mırıldandı. Bunlar serbestlikten böyle yapıyorlar. Asrilikten... Yoksam...

Müşteri, yine mecmuasının gerisinden:

— İçine fenalık mı geldi? dedi. Bırak artık zaten! Beni de sıkıntı bastı.

İçinden bir ses, İspoya:

— Kaçırıyorsun enayi! dedi.

— Yok yok, dedi İspo kadına, biraz hararet bastı da...

Kadın, ayağa kalktı. Nihayet mecmuayı yüzünden çekmişti.

— Kalsın kalsın!

İspo, bacakları kaçırmıştı. Sinemanın perdesi kapanmıştı.

— Boyarım abla, otur!

— Yok, kalsın!

Bir iki adım atmak istedi. Yapamadı. Gerisin geri gelip koltuğa çöktü.

— Ay, ayaklarım uyuşmuş!.. dedi. Elini dizinin altında dolaştırarak:

— Biraz ovuştursana, kardeşim!..

Sigara paydosu bitmiş, sinema yine başlamıştı. Bu seferki üstelik daha heyecanlıyı.

— Başüstüne abla!..

İspo'nun kara elleri beyaz bacakta dolaşmıya başladı.

Kadın, şurası şurası diyerek yengeci andıran kara elleri oradan oraya yürütüyordu.

Derken:

— Biraz yukarı! dedi.

Mecmua yine yüzdeydi.

— Biraz daha yukarı!

İspo, lâle koparmayı filân unutmuştu.

★

Tüllü, küçümencik şeyi kadına göstermeden cebine soktu. Zaten kadın da görecek durumda değildi. Sonra arada, mecmua gibi, bir kepenk vardı.

Sandığı topladı. Bir şey unutmuş olmasın diye çevresine bir bakındı.

Kadın, ölü gibi yatıyordu.

O tüllü şeyi kahvede gösterip fors yapacaktı.

Bahçeden geçerken usulca bir lâle koparıverdi.

Kadın:

— Hişt, ne yapıyorsun?.. diye fırladı.

İspo, kadının nasıl olup da gördüğüne akıl erdiremedi. Mecmuanın altından görmüş olabilirdi.

— Sordun mu? dedi kadın.

Delikanlı lâleyi yerine yapıştırmak ister gibi bir harekette bulundu..

— Uyuyorsun sandım, şeker ablacığım! Uyuyorsun sandım, rahatsız etmek istemedim.

Kadın köpürdü. Eteklerini örterek:

— Şeker ablacığımmış!. diye bağırdı. Terbiyesizin zoruna bak. O kadar samimi olduk mu?.. Çık bahçemden... Vallahi, kafanı parçalarım!

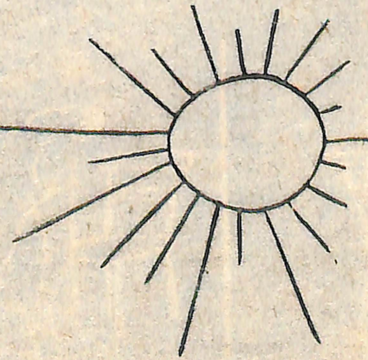
İspo, lâleyi sete bıraktı, yürüdü. Birkaç adım sonra dönüp cebinden tüllü şeyi çıkardı.

— Bunu alabilir miyim, hanımefendi?

Kadın, mecmuayı yüzüne şiddetle örterek uzandı.

İspo, bir müddet kadından cevap bekledi. Cevap gelmeyince, omuzlarını kaldırarak o bir avuç ipek köpüğü yine cebine attı.

YAZISIZ!

Hepsini söylemiş

Karakolda komiser muavini, suçluyu itiraf ettirmek için nezarette sıkıştırıyordu.

Bir müddet sonra komiser muavini, karakol adli âmirinin yanına gelerek:

— Suçlu konuştu efendim, dedi.

— Güzel... Her şeyi söyledi mi?

— Evet efendim her şeyi söyledi.

— Ne söyledi?..

— Yakalandığı için kızmış, ağzına geleni söyledi!

Suat BURSALI

Kırk haramiler!

Doğum kliniğinin koridorunda, müstakbel babalar heyecanla hemşirelerden müjde bekliyorlardı. Tam o sırada doğum odasından bir hemşire çıktı ve Sami beye:

— Gözünüz aydın, dedi. Nur topu gibi üçüzünüz oldu.

Sami bey neye uğradığını şaşırdı.

— Gördünüz mü, o kadar söyledim Üç Silâhşörler'i okuma diye. Ama karım bu lâfıma aldırmadı ve okudu, şimdi de üçüz doğurdu.

O anda, bu konuşmaları dinleyen diğer bir bey hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sami bey:

— Yoksa sizin hanım da mı aynı kitabı okuyordu?

Adam üzüntülü bir ses ile cevap verdi:

— Yoook beyim yok... Bizimki Kırk Haramileri okumuştu da!

Ekmel OLGAÇ

İmdaaaat!...

Moiz ile Salamon, güzel bir yaz gününden istifade edip, yiyeceklerini alır gezmeğe giderler. Nehir kenarında yemek yerlerken gözlerine bir levha ilişir: «Burada boğulmak üzere olan bir insanı kurtarana 100 lira mükâfat verilir.» Moiz bunu okuyunca aklına bir fikir gelir...

«— Salamon» der, «biz açıkgöz milletizdir.. Sen suya atlarsın ben seni kurtarırım... Sonradan yüz papeli alır paylaşırız, hem ziyaret hem ticaret yapmış oluruz!..»

Plânı beğenen Salomon derhal suya atlar, başlar bağırmaya:

— İmdaaat, boğuluyorum!.. Yok mu can kurtaran?..

Moiz herhangi bir kimse var mı yok mu diye sağa sola bakınırken arkasındaki yazıyı okur ve fikrini değiştirir.

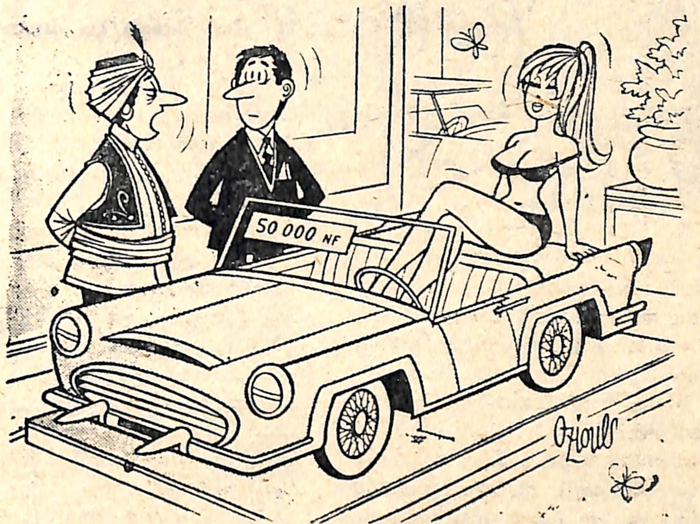
— Ayda oradan aptal Salamon...

— Moiz akinti var, boğuluyorum... Ayda kurtarsana!..

— Enayi miyim kurtarayim seni!.. Levhanin arkasinda baksana: «Olüsünü yetirene iki yuz lira mükâfat verilir.» yazıyor.

Mehmet ORAL

Milletler Gülüyor

— Fiatı elli bin frank efendim...

— Kızın mı, arabanın mı?.

Maç!

Biri, ötekine dert yandı:

— Şu karımla halim ne olacak bilmiyorum?

— Ne oldu?

— Ne olacak; sabah evden çıkarken uyuyordu, bir not yazıp bıraktım «Sarı kanaryalarla, kara kartalların maçını seyretmek istersen saat 2,30 kapıda buluşalım» diye.

— İyi ya... Maçtan hoşlanmadı mı yoksa?

— Ne maçı canım! Ben akşam 7 de eve geldiğim zaman o öfkeden deli gibi olmuştu. Akşama kadar hayvanat bahçesinin kapısında beni beklemiş...

Arslanla tavşan

Bir gün, bir arslanla bir tavşan Tofenetti'nin meşhur lokantasına gidip bir masaya oturdular. Tavşan salçalı havuç ısmarladı. Garson:

— Peki dedi; ya arkadaşınız? O ne yiyecek, aç değil mi yoksa?

Tavşan güldü:

— Siz neden bahsediyorsunuz? O aç olsa ben burada oturuyor olur muydum?..

Güçlü canbazlar!

Chicago'daki bir sirkin sahibi, o hafta sonu artistlerini etrafına toplamış:

— Arkadaşlar, diyordu; işler ne kadar fena gidiyor biliyorsunuz. Geçen hafta size ancak yarım haftalık verebildim. Bugün hepinize para ödiyeceğimi sanıyordum ne yazık ki, işler daha da kötüleşti...

Bu sırada etrafını saran yüzlerdeki öfkeli ifadeyi tetkik eden Sirk müdürü:

— Bayanlar, baylar diye devam etti. Bununla beraber ben yine de biraz bir şeyler yapmağa çalıştım. Bu hafta üç kişinin haftalığını tam olarak ödiyebileceğim: Arslan terbiyecisi, Dev adam Herkül ve gülle kaldıran Sam....

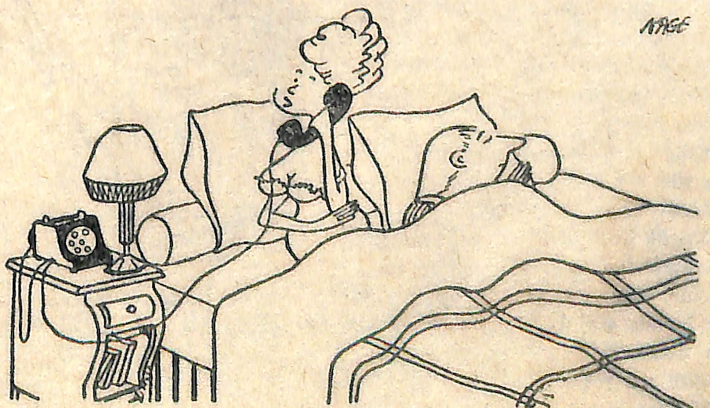
Efemine!

Uzun zamandır görmediği arkadaşlarından birine barda rastladı:

— Demek sakal bıraktın ha!.

— Evet, tipimi biraz efemine buluyorlardı da....

— İyi ama, şimdi de sakallı bir kadına benzemişsin!..

— Kimse yok, yalnızım... Konuş!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 22 —

Her taraftan bir fiskos:

— Filân paşanın evvelki haftaki cemiyetlerinde, tam beş kere koltuk oldu. Bunlar da öyle yapsalar olmaz mı?

— Koltuğun gecikmesinin asıl sebebi başka imiş. Merkez kumandanının orkestra takımını bekliyorlarmış. Koltukta Hamidiye marşını o kızlar çalacakmış....

— O da yalan. En doğrusu, damat bey daha meydanlarda yokmuş. Şani paşanın hanımefendi, odaya kapanmış, ayılıp bayılıyormuş.

Sofada, kapının yanındaki sandalyelerden birine ilişmiş, giren havayı teneffüs ediyordum.

Kanarya, yerinde duramıyor, köşkün içinde çark çeviriyor. Tanıdığı ne kadar çok....

Soygun hanımların, kâhya kadın kılıklı hatunların hemen hepsi ahbabı. Bizim evin on beş ayak merdivenini, dinlenmeden çıkamıyan Ayşe hanım, kattan kata mekik dokuyor.

Bahçede, (varda!.. destur!...) seslerini müteakip bir araba gürültüsü.

Taş merdivenin önüne iki konak arabası yanaştı.

Haremağaların koltuğunda, şişman bir hanımefendi; arkasında, başka bir haremağasının koltuğunda, uzun boylu bir taze; gene bir tombul taze; iki küçük hanım; bir yaşlı kalfa, bir genç kalfa....

Hepsi boylu boslu, hepsinin göğüslerinde, birinci rütbe, hamayli nişan kurdeleleri.

Bilmem hangi mabeyincinin takımı diyerek karşıladılar.

Çok geçmeden gene haremağaları konuştu. Yeni gelen arabanın önünde yerlere eğildiler. Kupanın kapısı açılınca, içeridekinin ayaklarına kapandılar.

Çıka çıka, yaşmak feraceli, kazık gibi bir kadın çıktı; arkasından, elpençe üç cariye atladı.

Küçük dağları ben yarattım gibi yürüyen bu kadında, altın sarısı saçlar, mavi boncuk gibi gözler, deve boynu gibi bir boyun. Azametli mi azametli, suratsız mı suratsız, soğuk mu soğuk....

Herkes, ayaklarına kapanıyor da dudağını bile kımıldatmıyor. Burnuna sinek konsa kış diyecek meramı yok.

Yerimden kıpırdamadım; başımı bile çevirmedim; pençereden dışarı bakarak görmemezliğe geldim

Kuru yüzlü; pabuç kaşlı, göğsü nişan kurdeleli bir hanımefendi, yukarı kattan öyle bir iniş iniyor ki. Merdivenin trabzanı olmasa aşağıya yuvarlanacak.

Arkasından, yeni gelin hanım göründü. O da, inadına don yağı mı don yağı; ayağında karınca ezilmiyor ,daha doğrusu yürümesini bilmiyor.

Meğerse, o kuru yüzlü, pabuç kaşlı hanım, Tayfurun validesi değil miymiş? Annesi bu çeşit, Şani paşa ise çirkinlerin şahı; Tayfurun bunların oğlu olması şaşılacak şey.

O yaşmak feraceli burunî de kim miş beğenirsiniz?

Sarayın baş haznedar ustası..

Haznedar usta köşke girince, ayağa kapanıp etek öpmeler, geri geri giderek divan durmalar, kamburu çıkara çıkara temennalar yağıyordu.

(Teyze hanım!... Ortanca hanım!. Odanın anahtarı!) diye bağırıyorlar, teyze hanım, ortanca hanım görünürde yok.

Haznedar usta ne kimsenin yanına çıkar, ne kimseyi yanına sokar, ayrı bir odada otururmuş; yemeğini ayağına götürürlermiş. Saray arabasından başkasına binmezmiş te, armai osmanî markalı, İstabli âmire kupalarına kurulup, araba vapuru ile tâ Üsküdar iskelesinden gelirmiş

Aralık kapıdan gözüme ilişti. Başında hotoz, arkasında iki örgü saç, kart ve çıyan gibi bir Çerkes kadını...

O aralık gene pencerelere üşüştüler... Arka arkaya belki on tane fayton sıralanmış.

Haremağaları, kırbaçlarla tekrar öne atılarak bahçeye koştular.

Bu gelenlerin hepsi, bir örnek siyah çarşaf giymişler. Elbiseleri de birbirinin aynı; erkek yakalı kırmızı harçlı lâcivert ceketler gri eteklikler, lustrin iskarpinler....

Haremağaları, arabalardan kemanlar, borular, davullar çıkarıyordu.

Derhal anladım. Merkez kumandanının meşhuru âlem orkestra ve tiyatro takımı. Küçük kemanından tut da büyük kemanına, klarinetine, bombartundan, davuluna, ziline kadar hepsi mevcut.

Arkadan, bir çok bavul da indirdiler. Bunlarda da, kanto ve dans elbiseleri varmış.

Kanarya tuhaftır. Yanıma sokulmuş, diyor ki:

— (Benizokzok) cambazlarını hiç görmedim deme. Onlar kara idi, bunlar beyaz. Böyle bir örnek, eciç bücüş şeyler giyerlerdi.

Saatim işlemiyor. Kim bilir kaçlara gelmişti?

Artık duramıyacaktım; koltuğu görür görmez hemen kaçacaktım. Ayşe hanım, isterse akşama kadar Agavni ile kalsın.

Bahçeye çıkıp biraz nefes alayım diyorum, karşıma Topaç dikiliverecek diye çekiniyorum. Etrafa baksam ya; gelin odasını, yatak odasını, çeyizleri görsem ya... Davetlilerin tuvaletlerini, elmaslarını seyretsem ya...

Merdivenin önünde bir araba daha.

Gene koştular; haremağaları gene gayrete geldi...

Şani paşanın, zeytin çekirdeği hanımefendisi gene merdivenden aşağıya, sürçe sürçe kaydı.

Bu gelenler de Başkâtibinkiyle kızıymış. Bunlara da, Haznedar ustaya yakın tazimat gösterildi; koca koca hanımefendiler tarafından etekleri öpülerek koltuklarına girildi.

Artık, Şani paşanınkinde, dil bir karış çıkmıştı. Ağzı açık, soluk soluğa, kazma dişleri meydanda; mürüvet göreyim derken gık! deyiverecek.

Başkâtip takımı bir odaya, ikinci arabadaki sarı boyalı saçlı ile halayıkları da ayrı bir odaya alındı.

Etraftan sesler:

— Bu sarı saçlı, Bahriye Nazırının kızıdır. Babasının incesaz takımını getirseydi, alimallah deminkileri susa durdururdu.

— Başkâtiplerin sazı yok mu?

— Ayol onlar ciddi kimseler. sazdan hoşlanırlar mı?

Bahriye nazırının kerimesi de, hangi düğüne gitse, mutlaka ayrı bir oda açtırır, oraya kapanıp kimseye kendini göstermezmiş.

Başkâtibinkilerin tabiatleri başka. Salonda baş köşeye geçip manken gibi durmak ve dilsiz orucu tutmak; sofraya oturulunca, ağza habbe koymıyarak yemek yiyenleri seyretmek.

Vakit öğleyi çoktan geçmişti. Kimseye sezdirmeden, çantamdaki aynama baktım... Çehrem kül gibi... Biraz allık, pudra sürecek yer yok. Bir helâya girsem, yüzüme çekidüzen vereceğim. Fakat helâ kapısının önünden bile geçilir gibi değil; kaç kişi bekliyor.

(Devamı var)

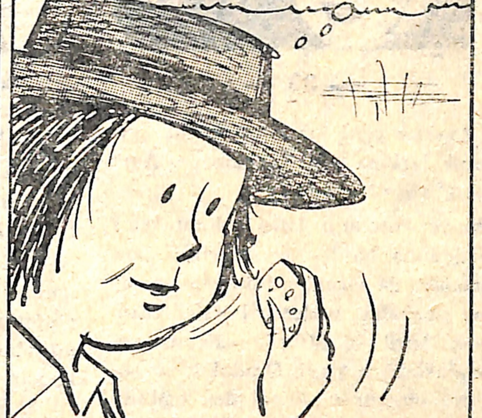
Ekmek fiyatları yeniden âyarlanacak... (Gazeteler)

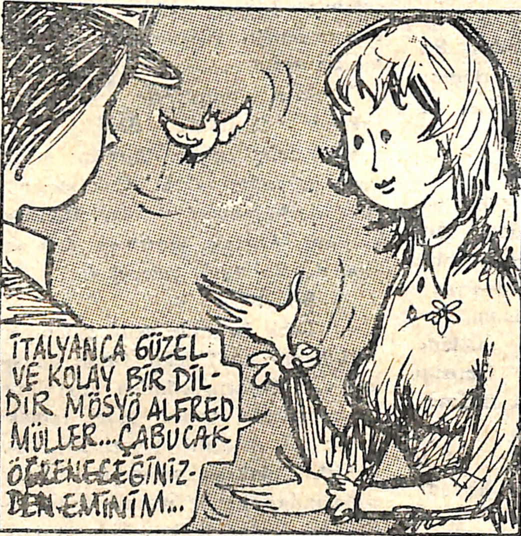

YAZISIZ!

bir çalgıcının seyahati çizen: BÜLENT EREN

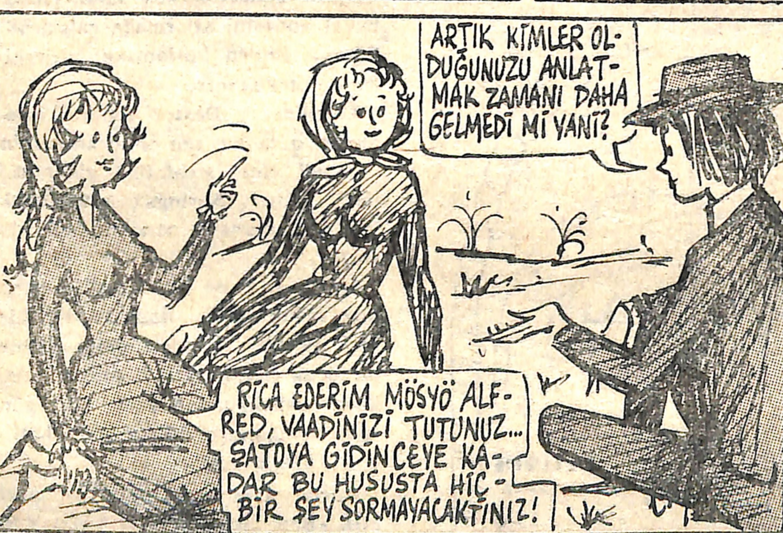

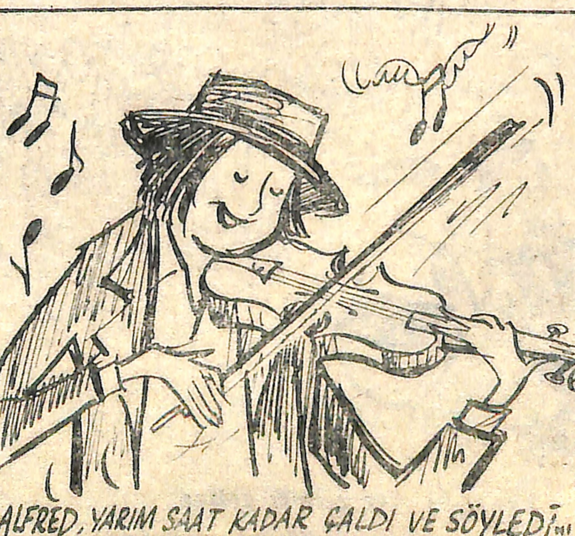

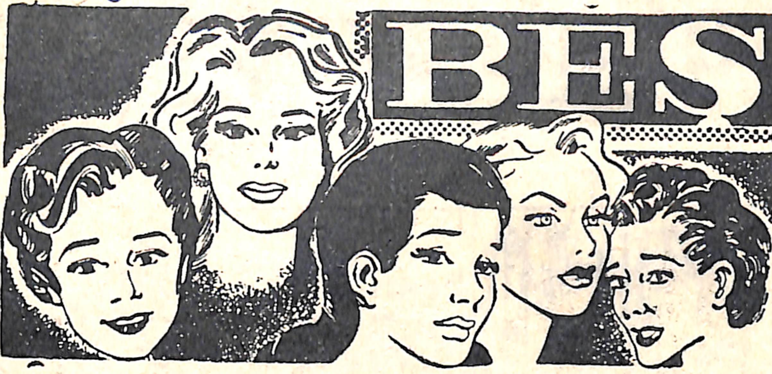

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 39 —

Evvelce genç kız böyle küçük şeylerin farkına pek varmazdı. Ama artık vaziyet değişmişti.

Hoover otelinin balo salonu iyice süslenmiş, buraya beyaz örtülü, tam ortalarında çiçekler bulunan yuvarlak masalar yerleştirilmişti. Caroline, April ve Mike'la salonun yanındaki bara girdi. Oradakilerin çoğunu tanıyordu, kendinden emindi. Yaz partisine çekine çekine gelen ve evde oturmadığına pişman olan mahçup kız çok **değişmişti artık.**

Mike barın etrafındaki kalabalığı yararak barmene yaklaştı. Biraz sonra elinde içkilerle döndü. Caroline o anda yaz partisinde Mike'a karşı duyduğu hisleri düşünmekteydi. Adamla gözgöze gelince onun da aynı şeyi hatırladığını anladı. Bir an aralarında âni bir kıvılcım uçuştu. Caroline'in kalbi çarpmağa başladı Bütün benliği acı tatlı bir hisle **dolmuştu.**

Mike eğilerek onu hafifçe dudaklarından öptü. «İyi Noeller...»

Caroline güçlükle fısıldayabildi. «Sana da...»

«— April sana da iyi Noeller dilerim.» Mike April'i da öptü. Garsonlar ellerinde içki kadehleri dolu tepsilerle dolaşıyor, herkes de durmadan içiyordu. Mike içkisini bitirerek tekrar bara gitti. Caroline etrafına bakınıyordu. Bir köşede kahve rengi saçlarına hafifçe kır düşmüş olan Mr. Bossart vardı. Hakikaten de yakışıklıydı. Diğer bir köşede ise sekreterler toplanmış, sanki bütün gün yanyana masalarda çalışmıyorlarmış ve biraz evvel orada tanışmışlar gibi konuşup duruyorlardı. Daha garibi, birbirleriyle hiç alâkası olmayan, birbirlerine hiç uymayan kimseler bir araya gelmişlerdi. Mr. Shalimar ve Barbara Lemont... Homoseksüel olduğunu bizzat itiraf eden Kingsley, Brenda ve Mr. Bossart'ın sekreteri olan tatlı yüzlü, ak saçlı bir kadın... Kadın viskisini tıpkı bir erkek gibi bir dikişte yuvarlamaktaydı.

Mike elinde viskilerle gözüktü, ve onlara barın önünde beklerken duyduğu bir hikâyeyi nakletti. Caroline yavaş yavaş neşelenmeğe başlıyordu. Viski çok hafifti. Muhakkak ki otel de bunu ucuz olduğu için seçmişti, içimi gayet rahattı. April'in ise etrafını iyice göremezmiş gibi bir hali vardı. Zaten ikinci içkiden sonra daima böyle olurdu. Genç kız, «Caroline,» dedi. «Benimle tuvalete gelir misin?»

Mike müstehziyane güldü. «Kızlar da neden durmadan tuvalete kaçarlar bilmem ki?»

Caroline, «Erkeklerden bahsetmek için tabiî,» diye cevap verdi. «Biz şimdi geliriz...»

Tuvaletin kalabalık olması için henüz erkendi. April, bir aynanın önündeki koltuğa çökerek bulanık gözlerle etrafına bakındı. Aynanın altındaki rafta kadınların kullanması için makyaj levazımı vardı. April kolonya şişelerinden birini alarak kokladı. Sonra bunu yerine bırakarak aynaya baktı ve hafifçe, «Söyle bana,» dedi. «Bir aşk macerası geçiren kızın halinde bir başkalık olur mu? Etraftakiler bunu farkedebilirler mi?»

Caroline, «İnşallah farketmiyorlardır,» diye cevap verdi.

«— Merak ettim de...»

«— Ne garip fikirlerin var. Bu da nereden aklına geldi?»

April, «Ah, Caroline,» dedi. «Bu iş olalıdanberi sana söylemeyi istiyordum. Ama böyle bir şeyi anlatmak kolay deil ki...»

Caroline mırıldandı. «Yani sen ve Dexter...»

April kızardı. «İki haftadanberi...»

Caroline gülmemek için kendini güç tuttu. «Bunu (iki sene) dermişsin gibi söyledin.»

«— Beni ayıplamıyor musun?»

«— Ne münasebet!»

April, «Seninle bu meseleden bahseder dururduk,» dedi. «Hatırlıyor musun?»

«— Tabii.»

«— Hatırlıyor musun, bu işin yorganın üstünde mi yoksa altında mı olduunu tahmine çalışırdık.»

«— Evet.»

April tırnaklarına baktı, sonra kendi kendine gülümseyerek omuzunu silkti. «Şey... İlk defa... Tam o sırada... Kendi kendime, (İşte artık bunu da öğrendim,) dedim. Seninle düşündüklerimizi hatırladım. (Caroline'e anlatmalıyım,) diye düşündüm.»

«— Bunları mı düşündün?»

April, «nİsan galiba ilk sefer garip şeyler düşünüyor,» dedi. «Bu çok... çok garip deil mi? Birdenbire dünya tabaka tabaka hislerden meydana gelmiş oluyor: Mesutsun,, korkuyorsun, romantiksin ve alelâde şeyler de düşünüyorsun... Hepsini birden... Şu son iki hafta zarfında hep böyle hissediyorum.»

Caroline, «Üzülme,» dedi. «Ben doduum gündenberi böyle hissediyorum.»

April, «Sen benim en samimi arkadaşımsın,» diye devam etti. «Bunları başkasına anlatamazdım.»

«— Bana anlattına memnun oldum.»

April hülyalı hülyalı, «Bu alelâde bir macera değil,» diye mırıldandı. «Dexter'le evleneceğiz. Bundan eminim. Biliyor musun, insan böyle şeyleri önceden anlayıveriyor.»

«— Onunla evlenmeyi istiyor musun?»

April hayretle gözlerini açtı. «Tabiî!» Sonra gülerek dudağını ısırdı. «Ben de çok safım değil mi? Eğer Dexter'i sevmeseydim, evleneceğimize inanmasaydım, dünyada bu maceraya girişmezdim. Onunla bir an evvel evlenmeyi istiyorum.»

Caroline samimiyetle, «İnşallah yakında evlenirsiniz,» dedi.

April içini çekti. «Caroline bana karşı o kadar iyi ki. Çok şeker... Beni de hakikaten seviyor. Bundan eminim. Ailemle tanışmak için de Noel'de Springs'e gelecek.»

«— Bu çok iyi!»

«— Tabiî benimle gelip gelemiyeceği henüz kat'î değil. Onun da ailesi var. Onların elinden kurtulmağa çalışacak. Annesi Noel yemeklerine çok ehemmiyet verirmiş. Bu yemekte doksan yaşındaki büyük babasından henüz mama yiyen torunlara kadar herkes bulunurmuş. Fakat annesini atlatmağa çalışacak. Eğer ailemden hoşlanırsa, bizimkiler de onu severse...»

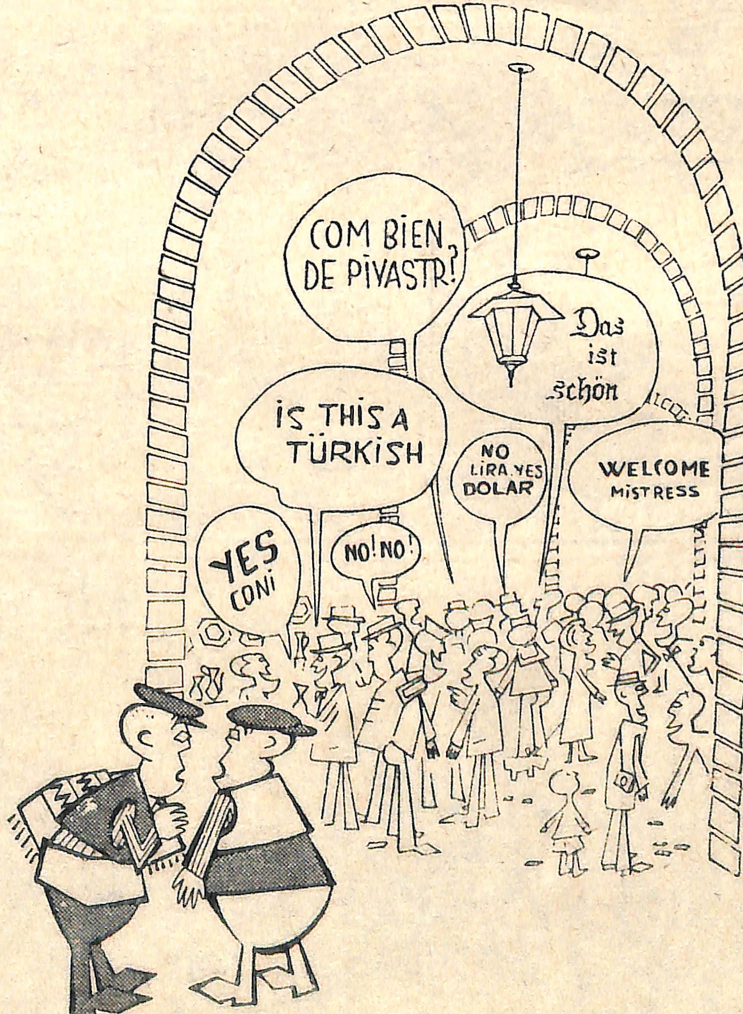
Caroline, «Dexter seninle gelemezse, o zaman sen onun annesinin vereceği Noel ziyafetine gidersin,» dedi. «Zaten Springs'e gidebilmek için tren parasını nereden bulacaksın?»

April, «O bana bunu hediye etti,» diye cevap verdi. «Bana verdiği bir ipek çorabın içinden gidip gelme bir uçak bileti çıktı. Bizimkileri ne kadar özlediğimi, Noel'de dört gün tatil olduğumuzu bildiğini söyledi.»

«— Aferin ona.»

April, «İşin fenası,» »diye itiraf etti. «Ben bizimkileri o kadar çok özlemedim. Eğer ben gidersem ve o burada kalırsa, o zaman Dexter'i hakikaten özliyeceğim. Fakat o buna uçak biletini hediye edince bunu kendisine söyleyemedim. Aslına bakarsan, ben onun annesinin Noel ziyafetine gitmeyi istiyordum. Zira ailesinden sadece babası ve annesiyle tanıştım. Fakat onları da iyi tanımıyorum. Eve ise, gelecek yaz onbeş günlük iznimi alınca gitmeyi düşünmüştüm. O zaman doğum günümü de bizimkilerle geçirmiş olacaktım.» Tekrar neşelendi. «Fakat uça kbiletim var, eve gidiyorum. Bunu düşündükçe de heyecanlanıyorum tabiî.»

(Devamı var)

— Yanlış bi yere geldük galiba!...

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI

22

KOMİSER OSMAN (ENVER NİYAZİ BEY) MİSAFİRLERİNİ UĞURLAR...

HAYIRLI GECELER ENVER NİYAZİ BEY. SAADETLER DİLERİM.

TEŞEKKÜR EDERİM FAZIL BEY... UĞURLAR OLSUN.

!

NİHAYET BU ESRAR BU GECE ÇÖZÜLECEK. YOKSA BU MESLEĞİ TERKETMEM İCABEDECEK.

OSMAN MUTAD SEREMONİLERDEN SONRA GELİN HANIMIN KAPISINI ÇALAR... BU SEFER OLDUKÇA HEYECANLANMIŞTIR...

ŞAHENDE HANIM SELVİ BOYU İLE KARYOLANIN AYAK UCUNDA DURUYORDU... ENVER NİYAZİ BEY ODAYA GİRİNCE, HAFİFÇE KIMILDADI. O DA HEYECANLIYDI.

ELBİSESİZ DE KALIPLI ADAM!. KOF OLUP OLMADIĞI AZ SONRA MEYDANA ÇIKAR...

ENVER NİYAZİ BEY YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ İÇİN ALDIĞI GERDANLIĞI, ELLERİ TİTRİYEREK, ŞAHENDE HANIMIN BOYNUNA TAKAR.

OOOO.. BOYUNUZ BENDEN UZUNMUŞ!. BİR SEKSENBEŞ VARSINIZ HERHALDE.

EVET, AMA TOPUKLU AYAKKABI İLE BU KADARIM..

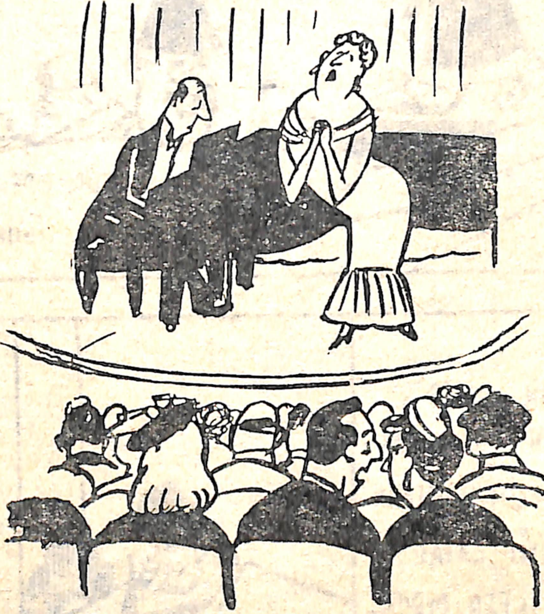
YÜZ GÖRÜMLÜĞÜNÜ TAKAN OSMAN GELİNİN PEÇESİNİ KALDIRIR...

ŞAHENDE HANIM GÜZEL GÖZLERİYLE OSMANI BİR MÜDDET SÜZER, SONRA....

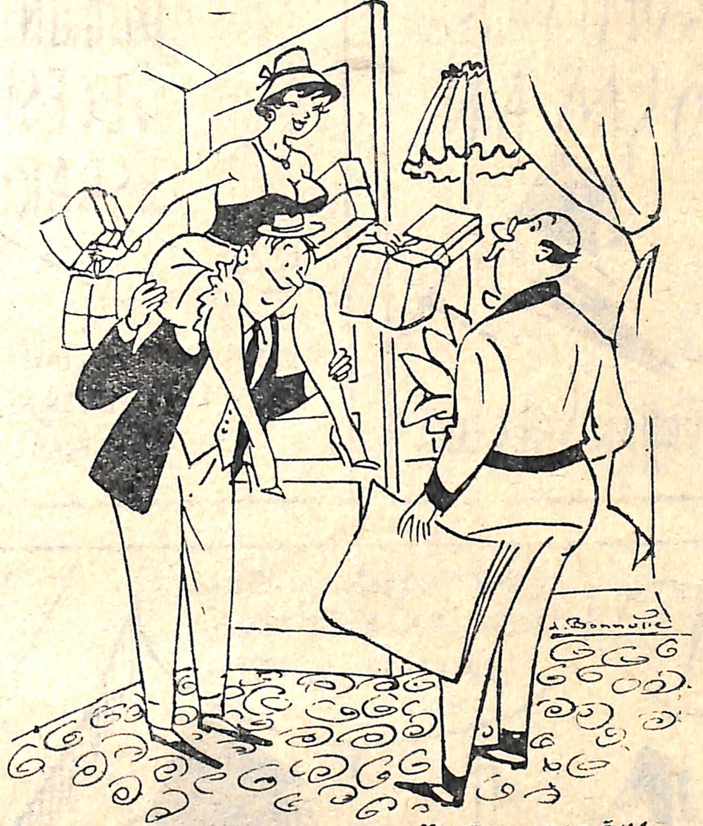
HAFİFÇE KIZARARAK BAŞINI ÖNÜNE EĞER..

DEVAMI VAR

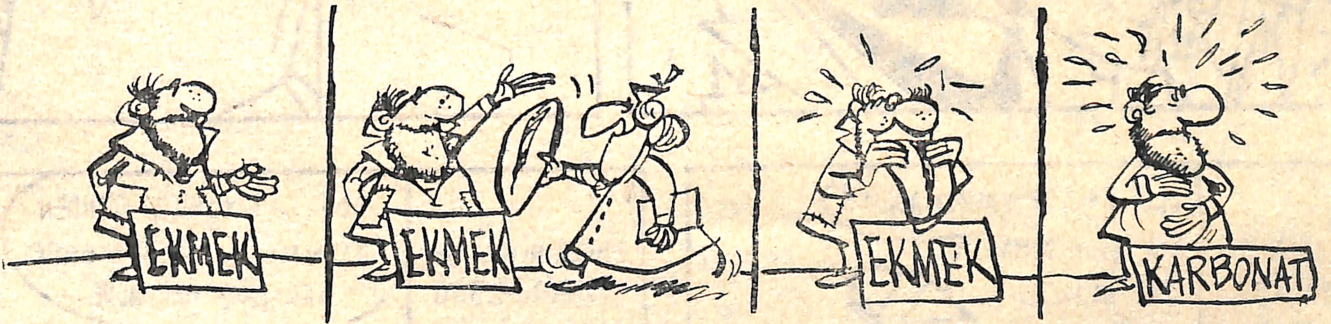
Dünya KARİKATÜRLERİ

—ŞİMDİ HATIRIMA GELDİ, YARIN GARAJIN KEPENGİNİ YAĞLATALIM!

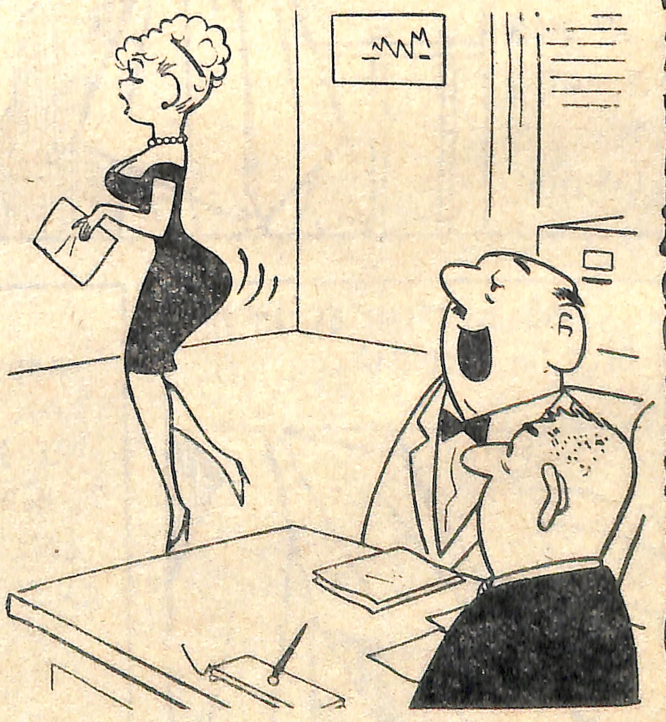
—BU BEYE ÇOK TEŞEKKÜR ET KOCACIĞIM, BÜTÜN PAKETLERİMİ TAŞIDI!

YAZISIZ

—HAYIR DERSENİZ KENDİMİ SUYA ATACAĞIM... UNUTMAYINIZ Kİ SOĞUK ALGINLIĞIMIN MESULİYETİ SİZİN OLACAK!...

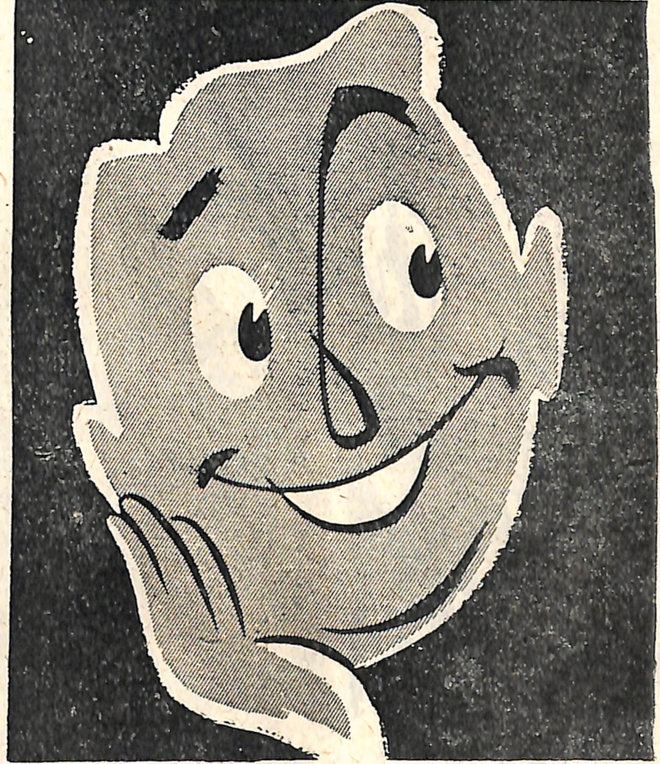
—BİZİM YENİ SEKRETER... EN İYİ YAPTIĞI ŞEY "ÇA-ÇA-ÇA" OYNAMAK!

Akbaba

Karikatürlü

Reklâm

Servisi

Akbaba Yayınevi, bütün karikatür ve yazı ailesinin yardımı ile bir "Akbaba Reklâm" servisi kurdu.

Akbaba Reklâm

Satışa çıkardığınız veya çıkaracağınız bütün malların reklâmını, en sanatkâr fırçaların zarif çizgileriyle canlandıracak ve en tanınmış yazarların sözlerile dile getirecektir.

Akbaba Reklâm

İş ve ticaret müesseselerini, düşünmekten, yorulmaktan ve bilhassa beceriksiz, acemi ellerin hazırladığı, güzellikten uzak ilânlardan kurtaracak, her hazırlıyacağı reklâma çizgi ve yazı sanatının bütün cazibesini katacaktır.

Karikatürlü reklâmlarınızı yaptırırken, yalnız söylenmesini istediğiniz fikri not halinde vermeniz kâfidir.

Akbabanın eşsiz sanat kadrosu, zekâsını sizin için çalıştıracak, en güzel resmi, en sevimli cümleyi bulacaktır.

Akbaba Reklâm

Yalnız resimleri ve yazıları hazırlamakla kalmayacak, klişelerini kendi tecrübeli ustalarına yaptıracak ve hizmetinize sunacaktır.

Bütün bir sahifenin bedeli, ressam, klişe ve bir defa Akbaba'da basılmak dahil, 2500, yarım sahife 1250, çeyrek sahife 650 liradır.

On santimlik karikatürlü küçük ilânlar, resim, klişe dahil, bir defalık basılışı 250 liradır.

İlânlar, çalıştığımız prodüktörler eliyle verilebileceği gibi doğrudan doğruya Akbaba idarehanesine de müracaat edilebilir.

AK. 68

— Hımmm, ben senin kalbinin atışını pek beğenmedim!..